vers VO OR vers

LEZING 2
101 MINUTEN

EZECHIEL

4-5, 12, 24, 37 Uitgebeelde gelijkenissen

Ezechiëls uitgebeelde gelijkenissen over het oordeel over Jeruzalem en de eenheid onder Christus.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/ezechiel/4-5-12-24-37-uitgebeelde-gelijkenissen

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Uitgebeelde profetieën in de Bijbel	5 min	6
2	Waarom profeten hun boodschap uitbeelden	3 min	8
3	Ezechiëls tekenen vóór de val van Jeruzalem	3 min	9
4	Het begin van Ezechiëls openbare bediening	2 min	11
5	Jeruzalems belegering op een tegel	2 min	12
6	De ijzeren pan en Gods oordeel	2 min	13
7	Liggen op de linkerzij en de rechterzij	3 min	14
8	De schuld van Israël en Juda dragen	3 min	15
9	De 390 jaar van Israëls straf	5 min	17
10	Juda's veertig jaar en de getallensymboliek	3 min	18
11	Brood en water op hongerrantsoen	4 min	20
12	Onrein brood eten in ballingschap	3 min	22
13	Ezechiëlbrood als voedsel bij hongersnood	4 min	23
14	Ezechiël en Petrus over rein en onrein	3 min	25

15	Het afgeschoren haar in drie delen	2 min	28
16	Het lot van Jeruzalem en het overblijfsel	2 min	30
17	Bagage pakken en door de muur breken	2 min	31
18	Zedekia's vlucht en zijn blinde wegvoering	4 min	32
19	Angst bij het eten en het naderende oordeel	4 min	35
20	Ezechiëls vrouw sterft zonder uiterlijke rouw	4 min	37
21	Het nieuws uit Jeruzalem en het zwijgen	2 min	40
22	Waarom het volk niet om Jeruzalem rouwt	3 min	41
23	Het verlies van Ezechiëls vrouw als teken	3 min	43
24	De twee stukken hout worden één	3 min	44
25	Hoe Ezechiël de stukken hout samenvoegt	2 min	46
26	De mormoonse uitleg van de stukken hout	2 min	47
27	Israël en Juda verenigd onder één Koning	2 min	48
28	De uitleg als toekomstig duizendjarig rijk	2 min	49
29	Bezwaren tegen een toekomstige vervulling	4 min	50

30	De hereniging in Christus en Zijn gemeente	2 min	52
31	David als goede Herder en het vredesverbond	2 min	54
32	Schapen en wilde dieren als beeld van volken	5 min	56
33	Efeze 2: één volk en één tempel in Christus	5 min	58
	Om verder te lezen		61

1

Uitgebeelde profetieën in de Bijbel

We gaan naar Ezechiël hoofdstuk 4. We zullen Ezechiël hoofdstuk 4 en 5 bestuderen, maar we zullen ook naar hoofdstuk 12, 24 en 37 springen. Dat lijkt misschien een vreemde selectie van hoofdstukken om te bekijken. Natuurlijk heb je al die hoofdstukken niet gelezen, tenzij je onlangs het hele boek Ezechiël hebt doorgelezen. Ik had niet opgegeven dat je zoveel hoofdstukken moest lezen, tot en met hoofdstuk 37. Zoals ik al zei: als je ongeveer vijf hoofdstukken per dag leest, kom je door het boek heen, ook al zullen we soms stof behandelen die je nog niet hebt gelezen.

De reden dat ik die hoofdstukken neem, is dat ze allemaal iets gemeen hebben. Ze bevatten allemaal uitgebeelde gelijkenissen, dat wil zeggen gelijkenissen die worden uitgebeeld in plaats van uitgesproken. Ezechiël sprak ook gelijkenissen uit. Sommige van zijn gelijkenissen werden uitgesproken, andere werden uitgebeeld. Het lijkt erop dat de gelijkenissen die werden uitgebeeld, niet werden uitgesproken. Dat wil zeggen, er werd niet bij gesproken. Bedenk dat zijn lippen verzegeld waren. God had in hoofdstuk 3, vers 26, zijn tong aan zijn gehemelte laten vastkleven, zodat hij niet kon spreken tenzij hij een woord van de Heere had. Het lijkt erop dat veel van zijn handelingen in stilte werden uitgevoerd. Het werd aan de ballingen die bij hem waren overgelaten om te bepalen of te begrijpen wat hij met die handelingen probeerde te zeggen.

Dit is een van de interessantere of beeldendere aspecten van de bediening van Ezechiël: hoeveel van die gelijkenissen hij uitbeeldde. Hij was zeker niet de enige die gelijkenissen uitbeeldde. Er waren andere profeten die dat vóór hem hadden gedaan, maar nooit met zoveel handelingen als hij. In 1 Koningen hoofdstuk 11 was er bijvoorbeeld een profeet die Ahia heette. Hij had een kledingstuk genomen, het in twaalf stukken gescheurd en tien van die stukken aan Jerobeam gegeven. Dat was tijdens de regering van Salomo. De profetie die hij uitsprak toen hij die tien van de twaalf stukken aan Jerobeam gaf, was dat het volk Israël verdeeld zou worden en dat tien van de stammen aan Jerobeam gegeven zouden worden.

Er was nog een profeet, Zedekia, die een valse profeet was. Hij was een van de profeten van Achab. In 1 Koningen hoofdstuk 22, vers 11, nam hij een paar horens van metaal. Hij maakte ze aan zijn hoofd vast, of hield ze tegen zijn hoofd, en begon te stoten zoals een stier met zijn horens zou stoten. Hij begon te profeteren dat Achab op die manier de Syriërs zou stoten en overwinnen. Dat was een valse profetie. Van deze man wordt gezegd dat hij een valse profeet was. De profeet Micha ging tegen hem in. Toch zien we hier een man die een profetie uitbeeldt.

Ook de profeet Elisa was betrokken bij minstens één uitgebeelde profetie, een uitgebeelde gelijkenis, in 2 Koningen hoofdstuk 13. Koning Joas kwam daadwerkelijk uit eigen beweging naar hem toe toen Elisa op sterven lag. En hij zei tegen de koning dat hij pijlen uit het raam moest schieten,

> De pijl van de bevrijding door de Heere.
>
> 2 KONINGEN 13:17

Je herinnert je hoe de koning drie pijlen afschoot en toen ophield. En Elisa zei dat hij, als hij er vijf of zes had afgeschoten, zijn vijanden volledig zou hebben onderworpen. Maar elke pijl stond voor één overwinning. Het afschieten van die pijlen beeldde dus afzonderlijke overwinningen uit die ze in de toekomst zouden behalen.

Jesaja beeldde een gelijkenis uit in Jesaja hoofdstuk 20. Je herinnert je misschien dat hij de opdracht kreeg om drie jaar lang naakt rond te lopen, met ontblote billen. Daarmee moest het idee worden overgebracht dat de Joden in gevangenschap zouden gaan. Ze zouden naakt worden uitgekleed en vernederd, en door hun vijanden naakt worden weggevoerd.

Jeremia beeldde minstens tweemaal gelijkenissen uit. In Jeremia hoofdstuk 13, vers 1 tot en met 14, nam hij de gordel en verborg die bij de rivier totdat die vuil en onbruikbaar was geworden. Dat beeldde de ondergang van het volk van Juda uit. Zij waren als een gordel om God heen gebonden geweest, maar waren nu vuil en onbruikbaar geworden. Dan was er nog een profetie die hij uitbeeldde in Jeremia hoofdstuk 19. Daar brak hij een aarden kruik en gaf hij aan dat ook Juda zo gebroken zou worden, in hoofdstuk 19 van Jeremia, vers 1 tot en met 10. We hebben dus een paar uitgebeelde gelijkenissen van Jeremia.

Ook in het Nieuwe Testament nam de profeet Agabus in Handelingen hoofdstuk 21 de gordel van Paulus en bond zichzelf ermee vast. En hij zei:

> En hij kwam naar ons toe, pakte de gordel van Paulus, en nadat hij zijn eigen handen en voeten daarmee gebonden had, zei hij: Dit zegt de Heilige Geest: De man van wie deze gordel is, zullen de Joden op deze manier in Jeruzalem binden en in de handen van de heidenen overleveren.
>
> HANDELINGEN 21:11

Je ziet dus dat ook anderen dan Ezechiël profetische boodschappen uitbeeldden, maar hij stak boven alle anderen uit. Hij deed dat veel vaker dan wie ook. Alles bij elkaar zijn er, denk ik, ongeveer acht opgetekend.

2

Waarom profeten hun boodschap uitbeelden

We zouden ons kunnen afvragen wat de waarde van deze uitgebeelde gelijkenissen is. Waarom worden ze uitgebeeld? Het is nu eenmaal zo dat ze soms, wanneer ze worden uitgebeeld, niet duidelijker zijn dan wanneer ze in woorden waren uitgesproken. Dus waarom al die moeite doen om deze handelingen uit te voeren? Waarschijnlijk is de reden dat het een verrassender indruk zou maken en beter zou worden onthouden. Ik denk dat je het ermee eens zult zijn dat je dingen waarvan je een aanschouwelijke demonstratie hebt gezien doorgaans beter onthoudt dan dingen die je alleen maar hebt horen zeggen. We onthouden maar een heel klein percentage van de woorden die we horen uitspreken. Maar wanneer er een presentatie met beeld en geluid is, of zelfs alleen maar een afbeelding — er wordt gezegd dat een beeld meer zegt dan duizend woorden — kun je in één oogopslag heel veel dingen opnemen die als beelden in je geheugen bewaard blijven. Als je daar een betekenis aan verbindt, zal de boodschap die ze overbrengen je veel vaker te binnen schieten dan wanneer je alleen maar een boodschap had horen uitspreken. Die zou zomaar weer uit je geheugen kunnen verdwijnen, en misschien zou je je nooit meer herinneren wat er gezegd was. Maar als

er iets heel ongewoons werd gedaan wat je zag — en de handelingen van Ezechiël waren natuurlijk in veel gevallen heel eigenaardig — zou dat ervoor zorgen dat mensen zich die handelingen herinnerden.

Jerry Lucas, die basketballer was, een christen die seminars ging geven en een boek schreef over hoe je je geheugen kunt verbeteren, had een geheugensteuntje dat hij aanraadde. Daarbij stel je je de dwaaste, gekste dingen voor die je maar kunt bedenken en verbind je die met dingen die je probeert te onthouden, zoals iemands naam. Ik kan me geen van de voorbeelden herinneren. Het is jaren geleden dat ik zijn boek heb gelezen. Maar het idee was dat als iemand een naam heeft en die naam een beetje klinkt als twee andere woorden die je kunt bedenken — en die twee andere woorden hoeven op geen enkele manier iets met elkaar te maken te hebben — je moet proberen ze op een belachelijke manier met elkaar te verbinden, zodat je dit belachelijke beeld in je hoofd krijgt. Hoe belachelijker het beeld is, hoe beter het in je geheugen zal blijven hangen, want gewone dingen worden snel vergeten. De bizarre dingen vergeet je natuurlijk niet zo snel.

En dat is misschien de reden waarom Ezechiël de opdracht kreeg om zoveel bizarre dingen te doen. Niet dat zijn handelingen zijn profetieën duidelijker maakten. In sommige gevallen zijn zijn uitgebeelde gelijkenissen zelfs wat moeilijker te ontrafelen, volledig te analyseren en te begrijpen dan zijn gesproken gelijkenissen. Het gaat dus niet om de duidelijkheid die ze toevoegen. Hun waarde ligt waarschijnlijk in de mogelijkheid om ze te onthouden en in de verrassende en treffende indruk die ze op de geest maken.

3

Ezechiëls tekenen vóór de val van Jeruzalem

We hebben drie van deze uitgebeelde gelijkenissen in hoofdstuk 4. We hebben er één in hoofdstuk 5, en we hebben er twee in hoofdstuk 12, en telkens één in de hoofdstukken 24 en 37. We zullen ze afzonderlijk behandelen. Natuurlijk zal het onderwerp veranderen naarmate we zover in het boek komen. Maar de enige reden waarom ik ze allemaal bij elkaar neem, is dat we dan alle eigenaardige handelingen kunnen zien die Ezechiël in de loop van zijn bediening moest uitvoeren.

Denk eraan dat ik zei dat de eerste 24 hoofdstukken van Ezechiël geschreven werden vóór de val van Jeruzalem. Dat zijn de eerste zes jaar van zijn bediening. Daarom zal alles tot en met hoofdstuk 24 te maken hebben met de komende val van Jeruzalem. Dat zijn alle uitgebeelde gelijkenissen waarnaar ik verwees, met uitzondering van die in hoofdstuk 37. Het andere materiaal dat naast de uitgebeelde gelijkenissen deze helft van het boek zal vullen, bestaat uit gesproken gelijkenissen. Die zullen we ook afzonderlijk behandelen. Dan is er natuurlijk ook nog een visioen in de hoofdstukken 8 tot en met 11. Al het materiaal in de hoofdstukken 4 tot en met 24 valt óf binnen dit visioen in de hoofdstukken 8 tot en met 11, óf binnen de uitgebeelde gelijkenissen of de gesproken gelijkenissen. We zijn van plan één lezing aan de uitgebeelde gelijkenissen te besteden, misschien één aan de gesproken gelijkenissen, en dan hopelijk nog één aan het tweede visioen. Daarmee zijn we halverwege het boek en halverwege onze lezingenreeks.

Laten we nu naar Ezechiël hoofdstuk 4 kijken. In sommige gevallen zijn de handelingen die Ezechiël moet uitvoeren heel uitvoerig. Daardoor zouden we geneigd zijn een ingewikkelde betekenis of een uitvoerige uitleg te verwachten. Maar soms is de uitleg heel eenvoudig, zoals je zult zien. Vaak kost het meer tijd om de handelingen die hij uitvoerde voor te lezen dan om samen te vatten wat ze te kennen gaven of wat de betekenis ervan was. Soms dient een heel uitvoerige reeks handelingen er in feite alleen maar toe om de waarheid over te brengen dat Jeruzalem belegerd zal worden, en wordt er verder niets mee bedoeld.

We kunnen dus waardering hebben voor de uitspraak dat een beeld meer zegt dan duizend woorden. Er zijn zoveel woorden nodig om uit te leggen wat hij deed. In feite hebben we niet eens duizend woorden over elk van deze gelijkenissen. Dat betekent dat we in sommige gevallen een ontoereikende beschrijving hebben en niet precies weten hoe hij sommige van deze dingen uitvoerde. We krijgen slechts een algemeen, schetsmatig beeld van de dingen die hij moest doen, en er blijven veel vragen onbeantwoord over hoe hij ze uitvoerde.

4

Het begin van Ezechiëls openbare bediening

De eerste van deze uitgebeelde gelijkenissen beeldt het feit van de belegering van Jeruzalem uit. Bedenk dat Ezechiël deze handelingen verrichtte en deze profetieën uitsprak in een tijd waarin Jeruzalem nog niet gevallen was en niet belegerd werd. En er waren veel valse profeten onder de ballingen bij wie Ezechiël verbleef. Zij zeiden dat Jeruzalem niet belegerd zou worden en ook niet zou vallen, en dat de Joden die al in ballingschap waren weggevoerd, spoedig naar Jeruzalem zouden terugkeren. De boodschap van Ezechiël ging lijnrecht tegen die voorspellingen in. Daarom benadrukt hij in zijn handelingen herhaaldelijk het feit dat de belegering en de val van Jeruzalem eraan komen.

Ik zou daar ook nog aan kunnen toevoegen dat dit eerste teken, in vers 1 tot en met 3 van hoofdstuk 4, het allereerste begin van zijn openbare bediening is. In hoofdstuk 2 en 3 was hij tot de bediening geroepen. En aan het einde van hoofdstuk 3 had hij zeven dagen zwijgend bij de ballingen van Tel Aviv gezeten. Maar hij had nog niets tegen hen gezegd en ook niets gedaan om hun aandacht te trekken. Maar alleen al het feit dat hij zeven dagen zwijgend had gezeten, had ongetwijfeld heel veel nieuwsgierigheid gewekt. Bedenk dat hij hiervoor niet als profeet bekendstond. Hiervoor was hij gewoon een man uit een priesterlijke familie, maar nu had hij bij de rivier de Kebar een visioen van God gezien. Hij kwam terug en zat zeven dagen sprakeloos.

Ongetwijfeld waren veel mensen hierover verbaasd, en in de kleine gemeenschap van ballingen deed het nieuws de ronde dat er iets vreemds met Ezechiël aan de hand was. Misschien werd het gebruikelijk dat mensen bij het huis van Ezechiël langskwamen om te zien wat hij aan het doen was. Hij voerde de meeste van deze uitbeeldingen dus buiten zijn huis uit. En waarschijnlijk kwamen er elke dag groepen mensen bijeen om te zien wat hij vervolgens zou gaan doen, in elk geval na verloop van tijd.

Het eerste wat hij deed, staat opgetekend in vers 1 tot en met 3.

5

Jeruzalems belegering op een tegel

> En u, mensenkind, neem u een tegel, leg die vóór u neer en teken daarop een stad, Jeruzalem. Sla het beleg ervoor, bouw er een schans tegen, werp er een belegeringsdam tegenaan, stel legerkampen ertegen op en zet er rondom stormrammen tegen in. En u, neem u een ijzeren bakplaat en zet die als een ijzeren muur tussen u en de stad. Houd dan uw blik er vast op gericht: zo raakt zij in belegering en zult u haar belegeren. Dit is een teken voor het huis van Israël.
>
> EZECHIËL 4:1-3

Voor het grootste deel kunnen we begrijpen wat hij moest doen. Hij moest een tegel nemen, of mogelijk, volgens het Hebreeuws, een baksteen. Sommigen zouden dit zelfs willen vertalen met ‘metselwerk’. Dat zou dan mogelijk slaan op de bakstenen aan de buitenkant van zijn huis: dat hij deze afbeelding op de muur van zijn huis aanbracht. Hoeveel ruimte er nodig was om al die dingen af te beelden die hij moest afbeelden, weten we niet. Maar over het algemeen neemt men aan dat hij een tegel of een baksteen nam, die buiten zijn huis in het zand legde en daarop de omtrek van de stad Jeruzalem tekende.

Wat betreft het belegeren ervan en het opstellen van belegeringswerken, wallen, legerkampen en stormrammen ertegen: het is niet duidelijk of hij die dingen ook op de tegel tekende, of dat hij kleine modellen had die hij daar neerzette, of hoe hij dit precies deed. Dit is een van die dingen die we zouden weten als we erbij waren geweest, maar die we niet te weten komen door alleen de beknopte beschrijving te lezen. Op de een of andere manier beeldde hij het idee van de belegering uit. Of dat met een tekening of met modellen gebeurde, wordt ons niet verteld.

6

De ijzeren pan en Gods oordeel

Maar dan is er een onderdeel dat iets moeilijker te begrijpen is. Hij moest een ijzeren pan nemen en die kennelijk tussen zichzelf en de tegel zetten waarop de stad getekend was. Midden in vers 3 staat:

En richt je tegen de stad, dan wordt die belegerd, en beleger haar, dan zal dat een teken zijn voor het volk Israël.

Hoe hij dit precies moest uitvoeren, is niet zeker. Kennelijk nam hij een grote metalen bakpan en hield die tussen zijn eigen gezicht en de tegel. Hoe hij zijn gezicht ertegen richtte, kunnen we niet zeggen. Misschien zat hij er gewoon boze gezichten tegen te trekken of zoiets. Er wordt ons niet echt verteld hoe dit wordt uitgebeeld. Evenmin wordt ons precies verteld hoe we de ijzeren pan moeten begrijpen.

Er zijn allerlei interpretaties voorgesteld. De meeste daarvan zijn niet bijzonder bevredigend. Sommigen hebben gemeend dat de ijzeren pan Gods bescherming rondom de stad voorstelt, en dat Ezechiël zelf de legers voorstelde, en dat die door deze bescherming van God van de stad gescheiden werden. Maar dat zou het tegenovergestelde betekenen van wat Ezechiël probeerde te zeggen. Hij probeerde niet het idee uit te beelden dat God de stad beschermde, maar dat God de stad zou oordelen.

Sommigen hebben gemeend dat de ijzeren pan Gods vastbesloten vijandigheid tegenover de stad voorstelde. Dat is mogelijk. Maar wat stelt Ezechiël zelf dan voor? Er zijn er die hebben geopperd dat de pan de ijzeren, of onoverwinnelijke, legers van Babylon voorstelt die tegen de stad optrekken. En dat Ezechiël, die zijn gezicht daarachter en daartegen richtte — tegen de stad dus — het feit voorstelt dat hij, als God, achter de invallers stond. Dat wil zeggen, God zat achter deze invasie, en Hij dreef die als het ware voort of bracht die over hen.

Van de verschillende interpretaties die ik heb horen opperen, lijkt mij die het waarschijnlijkst, als het erom gaat recht te doen aan wat Ezechiël probeerde te zeggen. Waarschijnlijk stelde de ijzeren pan de onoverwinnelijke strijdkrachten van Babylon

voor die tegen de stad optrokken. Dat Ezechiël daarachter zijn gezicht tegen de stad richtte, zou dan eenvoudig laten zien dat God achter deze invasie stond. God bracht dit tot stand en zette het geheel in gang.

7

Liggen op de linkerzij en de rechterzij

Het volgende teken dat hij uitbeeldde, had te maken met de tijdsduur waarin Israël en Juda gestraft zouden worden. Ook dit levert wat moeilijkheden bij de interpretatie op, maar die zijn niet onoplosbaar. Vers 4 zegt:

> En u, ga op uw linkerzij liggen en leg daarop de ongerechtigheid van het huis van Israël. Zoveel dagen als u erop ligt, zult u hun ongerechtigheid dragen. En Ík leg u de jaren van hun ongerechtigheid op overeenkomstig het aantal dagen: driehonderdnegentig dagen dat u de ongerechtigheid van het huis van Israël dragen zult. Hebt u dit voltooid, dan moet u vervolgens op uw rechterzij gaan liggen. Dan zult u veertig dagen de ongerechtigheid van het huis van Juda dragen. Voor elk jaar leg Ik u een dag op. En u zult uw blik richten op de belegering van Jeruzalem, terwijl u er met uw ontblote arm tegen profeteert. En zie, Ik zal touwen om u heen slaan, zodat u zich niet kunt omkeren van uw ene zij op uw andere zij, totdat u de dagen van uw belegering hebt voltooid.
>
> EZECHIËL 4:4-8

Deze specifieke handeling bestond er kennelijk uit dat hij met ketenen gebonden werd en een aantal dagen op één zij lag. Zoals ik al eerder zei, zeg ik het nogmaals: ik weet niet of dit betekende dat hij driehonderdnegentig dagen lang 's nachts op zijn linkerzij

moest slapen en daarna veertig dagen op zijn rechterzij. Dat lijkt niet waarschijnlijk, aangezien de meeste mensen hem 's nachts niet zouden zien slapen. Het zou dan ook nauwelijks een teken voor hen zijn.

Het lijkt evenmin waarschijnlijk dat hij driehonderdnegentig dagen en daarna nog eens veertig dagen de hele dag, of vierentwintig uur per dag, op zijn zij moest liggen. Ook dat lijkt niet erg logisch, omdat er te veel andere dingen waren die hij moest doen. Zoals we hierna in hetzelfde hoofdstuk zullen zien, moest hij gedurende die periode voedsel voor zichzelf klaarmaken en dat eten. Hij moest duidelijk wel wat werk verrichten. Hij kon niet zomaar de hele dag op zijn zij blijven liggen.

De waarschijnlijkste voorstelling van hoe hij dit deed, is dat hij elke dag op een bepaald moment zijn huis uit kwam om in het openbaar iets uit te beelden, een profetische uitbeelding. En de mensen gingen dat verwachten. Er waren momenten waarop mensen langskwamen om te zien wat hij nu weer zou doen. Driehonderdnegentig dagen achter elkaar kwam hij naar buiten en ging hij op zijn linkerzij liggen, met zijn handen in ketenen, of met zijn lichaam op de een of andere manier vastgeketend. Daarmee beeldde hij uit dat de stad ingesloten was en leed. Hier werd niet alleen op het beleg gedoeld, maar ook op de daadwerkelijke bestraffing van zowel Israël als Juda. Elke dag dat hij op zijn linkerzij en vervolgens op zijn rechterzij lag, stond voor één jaar.

Er staat:

Ik zal jou de schuld van het volk Israël en het volk Juda laten dragen.

8

De schuld van Israël en Juda dragen

Door die bewoording klinkt het bijna alsof hij hun lijden plaatsvervangend op zich zou nemen. We zijn vertrouwd met dat soort taal:

God liet Hem de schuld van ons allemaal dragen.

Wanneer het gaat over Jezus Die ons lijden op Zich nam, weten we dat Hij in onze plaats leed. Omdat Hij leed, hoeven wij niet op helemaal dezelfde manier te lijden. Hij nam lijden voor ons op Zich, zodat wij niet precies zouden hoeven te lijden wat Hij leed: de straf en het oordeel.

Maar dat is hier duidelijk niet de betekenis, hoewel de bewoording hetzelfde klinkt. Ezechiël nam het lijden van Israël of Juda niet van hen weg, want zij leden wel degelijk. Beide volken leden, gedurende perioden die overeenkwamen met het aantal dagen dat hij op zijn zij lag, één dag per jaar. Het lijkt er dus niet op dat hij het van hen wegnam. Hij vereenzelvigde zich juist in zekere zin met hen.

Driehonderdnegentig dagen lang vereenzelvigde hij zich met Israël door op zijn linkerzij te liggen. Want men redeneerde dat, aangezien de tempel in Jeruzalem naar het oosten gericht was, Israël in het noorden aan je linkerhand zou liggen als je in dezelfde richting stond als de tempel. Juda zou dan aan je rechterhand liggen, rechts van je als je naar het oosten keek. Voor een Jood stond links daarom symbool voor het noorden, en dus voor het noordelijke koninkrijk Israël. De rechterzij waarop hij veertig dagen lag, stelde Juda voor, het zuidelijke koninkrijk. Elke dag dat hij daar lag, stond voor één jaar straf.

Maar hij kon natuurlijk niet op dezelfde dag of op hetzelfde moment zowel op zijn linkerzij als op zijn rechterzij liggen. Daarom moest hij driehonderdnegentig dagen op zijn linkerzij liggen en vervolgens veertig dagen op zijn rechterzij. In totaal zou hij deze handeling dus vierhonderddertig dagen lang uitvoeren.

Maar bij de vervulling van wat hij uitbeeldde, lopen de veertig jaar van Juda's straf tegelijk met het laatste deel van Israëls straf. De twee perioden eindigen op hetzelfde moment en overlappen elkaar dus bij de daadwerkelijke vervulling. Natuurlijk kon hij dat niet uitbeelden. Hij kon niet tegelijk op zijn linkerzij en op zijn rechterzij liggen. Daarom moest hij eerst de 390 dagen uitbeelden en daarna de 40 dagen. Maar bij de vervulling eindigde de tijd van Juda's straf tegelijk met de tijd van Israëls straf.

9

De 390 jaar van Israëls straf

Wat zijn nu de jaren die hier worden uitgebeeld? Om te beginnen zijn het afgeronde getallen. Hij geeft aan dat het noordelijke koninkrijk in totaal 390 jaar zou lijden en het zuidelijke koninkrijk 40 jaar, maar het zijn afgeronde getallen. Voor het noordelijke koninkrijk zijn er veel voorstellen gedaan over wanneer die periode zou moeten beginnen en eindigen. Ik zal niet alle theorieën bespreken die ik heb gelezen. Sommige daarvan zijn volgens mij volkomen ongegrond. Maar wat mij betreft is de waarschijnlijke uitleg dat de 390 jaar van de straf van het noordelijke koninkrijk beginnen bij de stichting van het noordelijke koninkrijk. Dat was toen Jerobeam de tien stammen meenam en het gouden kalf in Bethel oprichtte en het andere in Dan.

Je zou kunnen zeggen: ‘Maar ze werden toen niet gestraft. Hun geschiedenis begon toen pas.’ Maar in zekere zin waren ze vanaf het begin van God vervreemd. Het verdeelde koninkrijk begon in 930 voor Christus. Het koninkrijk werd in 930 voor Christus verdeeld. En als we ervan uitgaan dat het lijden van Israël eindigde op hetzelfde moment als het lijden van Juda, dan zouden we zeggen dat dit was toen Kores de Joden in het jaar 539 voor Christus bevrijdde. Met een eenvoudige berekening kun je zien dat dit een verschil van 391 jaar is. Bijna precies 390, het aantal dagen dat Ezechiël op zijn linkerzij lag.

Je zou dus kunnen zeggen: ‘Waarom zouden we zeggen dat het lijden van het noordelijke koninkrijk in dat jaar eindigde, terwijl het besluit van Kores eigenlijk alleen betrekking had op Juda en de ballingen in Babel? Het had geen betrekking op de Israëlieten die naar Assyrië waren weggevoerd.’ En het antwoord daarop is dat de gevangenschap van de Israëlieten die naar Assyrië waren weggevoerd, blijvend was. Maar vóór de val van het noordelijke koninkrijk waren leden van de tien stammen overgelopen en teruggekomen om zich bij Juda aan te sluiten. Er waren bijvoorbeeld Levieten die ontzet waren over het gouden kalf in het noorden. Zij kwamen terug naar het zuiden om zich bij Juda aan te sluiten. Er waren leden van alle tien de stammen die zich weer bij Juda aansloten. Dat gebeurde zo veel dat Jerobeam en andere koningen van het noordelijke koninkrijk wachtposten bij de grens moesten plaatsen om te proberen te voorkomen dat hun mensen overliepen en teruggingen naar Juda.

Er waren dus mensen uit alle tien de stammen die zich bij Juda aansloten. Daarom waren er, toen de Babylonische ballingschap plaatsvond, vertegenwoordigers van alle tien de stammen, hoewel het voornamelijk Juda was dat werd weggevoerd. En hoewel het voornamelijk Juda was dat door Kores werd teruggebracht, waren er toch ook leden van de andere tien stammen die terugkwamen. Daarom kunnen we zien dat in de tijd van het Nieuwe Testament nog steeds werd erkend dat de twaalf stammen enigszins in Israël vertegenwoordigd waren, ook al waren het voornamelijk mensen uit Juda die daar waren. De Joden waren voornamelijk afkomstig uit Juda, maar Jakobus richt zijn brief aan de twaalf stammen, hoewel het noordelijke koninkrijk van de tien stammen was ontbonden en uitgeroeid. Er waren eigenlijk geen tien stammen meer over. Maar er waren voldoende vertegenwoordigers om nog steeds te kunnen zeggen dat de twaalf stammen van Israël nog steeds vertegenwoordigd waren, nog steeds bestonden.

Het einde van het lijden van zowel Israël als Juda zouden we dus moeten plaatsen op het moment waarop Kores de Joden vrijliet om naar hun land terug te gaan. Anders is er geen tijdstip dat we als het einde van Israëls lijden zouden kunnen zien, omdat het iets blijvends is dat niet verandert. Daarom is het niet helemaal willekeurig, en lijkt het absoluut noodzakelijk dat we het einde van de 390 jaar plaatsen bij de verklaring van Kores in 539 voor Christus. En als je ongeveer 390 jaar terugrekent, is de verdeling van het koninkrijk in 930 voor Christus de gebeurtenis die daar het dichtst bij ligt. We zouden dus zien dat God hier zegt dat Israël onder de toorn van God heeft geleden sinds het zich van Rehabeam afscheidde, sinds het koninkrijk werd verdeeld. Je kunt zien dat 390 jaar zo dicht bij 391 ligt, dat het getal hier gewoon wordt afgerond.

10

Juda's veertig jaar en de getallensymboliek

Bij het lijden van het zuidelijke koninkrijk ligt het iets moeilijker, omdat de eerste wegvoering naar Babel plaatsvond in 605 voor Christus, en de terugkeer onder Kores in 539. In totaal is dat 66 jaar. Dat is niet precies 40. Maar we zouden kunnen denken dat Ezechiël geneigd zou zijn om vanaf zijn eigen wegvoering te rekenen. Dan zou het getal op 58 of 59 jaar uitkomen, nog steeds geen 40 jaar. Aan de andere kant zou hij

wellicht rekenen vanaf het moment waarop Jeruzalem viel, omdat hij vooral dat voorspelde. Hij voorspelde de belegering en de val van Jeruzalem, die in 586 plaatsvond. Vanaf de verwoesting daar zou het dan 47 jaar zijn. Als hij nu aan die tussenliggende periode denkt, dan is het heel goed denkbaar dat hij 47 naar 40 zou afronden, vooral gezien de symbolische waarde van het getal 40.

Het getal 40 zou de gedachte aan de omzwervingen in de woestijn oproepen. Bedenk ook dat als je de 390 bij de 40 optelt, je op 430 uitkomt. Dat is precies het aantal jaren dat de Joden in Egypte waren. De getallen hebben dus een symbolische waarde en ook een historische vervulling. Hij is niet exact in het aantal jaren dat de vervulling zou duren, hoewel het er heel dicht bij ligt. Hij rondt de getallen af, maar hij rondt ze zo af dat ze een symbolische waarde lijken te hebben. Die 40 jaar is waarschijnlijk in zijn gedachten eigenlijk een afronding van die 47 jaar.

Natuurlijk zou 40 allerlei dingen oproepen: het getal van het oordeel. Het regende 40 dagen en 40 nachten op de aarde toen God die met de zondvloed oordeelde. De Joden zwierven 40 jaar door de woestijn. Dat was een oordeel over hen omdat ze het verslag hadden aangenomen van de verspieders die 40 dagen hadden doorgebracht met het verkennen van het land. God zei immers, zoals je je herinnert:

> Overeenkomstig het aantal dagen dat u dat land verkend hebt, veertig dagen, voor elke dag een jaar, zult u uw ongerechtigheden dragen, veertig jaar lang, en u zult van Mij tegenstand ondervinden.
>
> NUMERI 14:34

Dat is min of meer wat hier gebeurt. Ezechiël stelt in de symbolische handeling één dag in de plaats van een jaar.

Hoe dan ook, de berekening is niet zo gemakkelijk te doorgronden, tenzij we inzien dat hij niet exact is. Hij zit er heel dicht bij, maar hij kiest de getallen, afgerond als ze zijn, vooral vanwege de betekenis van wat ze voorstellen. Veertig is voor de Joden een

betekenisvol getal. En wanneer je de 390 bij de 40 optelt, krijg je 430. Dat zou hen doen denken aan de Egyptische gevangenschap en hen ertoe brengen deze straf in beginsel daarmee te vereenzelvigen.

11

Brood en water op hongerrantsoen

Het volgende teken, of de volgende uitgebeelde gelijkenis, staat ook in dit hoofdstuk, vanaf vers 9. Het gaat over wat hij moest eten. Er staat:

> En u, neem u tarwe, gerst, bonen, linzen, gierst en spelt. Doe die dan in één pot en maak daarvan voor uzelf brood. Het aantal dagen dat u op uw zij ligt, driehonderdnegentig dagen, moet u dat eten.
>
> EZECHIËL 4:9

Hij kon niet de hele tijd op zijn zij liggen, want dan zou hij geen tijd hebben om brood te maken. Hij zou het natuurlijk elke dag moeten maken om te eten. Hij kon niet in één keer voor meer dan een jaar brood maken en dan aan dat liggen beginnen. Hij zou dus duidelijk maar een deel van de dag op zijn zij liggen.

> Uw voedsel dat u moet eten, zal in gewicht twintig sikkel per dag zijn. Op vaste tijden moet u dat eten. U moet een afgemeten hoeveelheid water drinken, een zesde deel van een hin. Op vaste tijden moet u dat drinken. U moet verder een gerstekoek eten, en die voor hun ogen bakken op klonten menselijke uitwerpselen.
>
> EZECHIËL 4:10-12

Dat betekent niet dat hij uitwerpselen aan het voedselmengsel moest toevoegen, maar dat hij uitwerpselen als brandstof voor het vuur zou gebruiken om het te bakken. Wanneer er in de Engelse vertaling staat dat je het ‘met uitwerpselen’ bakt, betekent

dat niet dat uitwerpselen een van de ingrediënten worden, maar dat ze de brandstof voor het vuur zijn.

> En de HEERE zei: Zo zullen de Israëlieten hun brood onrein eten onder de heidenvolken waarheen Ik hen verdrijf. Toen zei ik: Ach, Heere HEERE, zie, mijn ziel is nooit verontreinigd, omdat ik van mijn jeugd af tot nu toe geen kadaver of wat verscheurd is, gegeten heb. Er is geen onrein vlees in mijn mond gekomen. Daarop zei Hij tegen mij: Zie, Ik geef u rundermest in plaats van menselijke uitwerpselen. Bereid daarop uw brood. Hij zei tegen mij: Mensenkind, zie, Ik laat het in Jeruzalem aan brood ontbreken. In afgewogen hoeveelheid en vol bezorgdheid zullen zij brood eten, en met een afgemeten hoeveelheid en met ontzetting zullen zij water drinken, omdat zij aan brood en water gebrek hebben. De een zal met de ander ontzet zijn, zij zullen in hun ongerechtigheid wegkwijnen.
>
> EZECHIËL 4:13-17

Aan deze handeling zijn eigenlijk twee gedachten verbonden. Zoals de laatste verzen laten zien, bracht het feit dat hij zijn brood zo afgemeten en gerantsoeneerd at, de gedachte over dat er tijdens het beleg voedseltekort zou zijn. Ze zouden dus onder omstandigheden van hongersnood leven. Trouwens, de hoeveelheid die hij daar at, was ongeveer tweehonderddertig gram brood per dag en iets meer dan een halve liter water. Daar zou een mens nauwelijks van kunnen leven.

Het lijkt me opnieuw onwaarschijnlijk dat hij 390 dagen lang alleen dat at om in leven te blijven. Dat hij daar 390 dagen van zou leven, lijkt niet erg voorstelbaar, of hij zou aan het einde van die tijd uitgemergeld zijn. Misschien heeft hij het wel gedaan. God zou het gewoon zo hebben kunnen laten verlopen. Maar het is natuurlijk ook mogelijk dat dit allemaal alleen maar deel uitmaakte van zijn dagelijkse demonstraties. Hij zou thuis gewone maaltijden hebben kunnen eten, maar wanneer hij voor zijn demonstratie naar buiten kwam, zou hij dit voedsel afmeten. Het moest de gedachte

overbrengen: ‘Zo zouden jullie eten.’ Het betekende niet noodzakelijk dat hij voortdurend op die manier moest eten. Terwijl hij deze dingen in het openbaar uitbeeldde, zou hij deze hoeveelheid water en brood afmeten en voor de mensen uitstallen.

12

Onrein brood eten in ballingschap

Hoe dan ook, de gedachte is dat het om hongerrantsoenen gaat, en dat er vanwege het beleg van Jeruzalem hongerrantsoenen zouden zijn. Maar er zit nog een andere les in het feit dat het boven uitwerpselen werd bereid. Eigenlijk werd koken boven koeienmest, wat hij uiteindelijk deed, op zichzelf niet als iets onreins beschouwd. In het Midden-Oosten gebruiken ze nog steeds koeienmest als brandstof voor vuur. Maar de koeienmest stelde menselijke uitwerpselen voor. We weten dat hij oorspronkelijk de opdracht kreeg om menselijke uitwerpselen te gebruiken, en dat was iets zeer onreins. Zelfs voor ons is er nauwelijks iets weerzinwekkenders dan menselijke uitwerpselen.

Je herinnert je dat God tijdens de omzwervingen in de woestijn uitdrukkelijk tegen de Joden zei dat ze hun uitwerpselen moesten begraven wanneer ze in de woestijn hun behoefte deden. Ze moesten die begraven omdat God in hun midden wandelde. Het beeld is natuurlijk dat Hij daar niet wilde rondlopen terwijl er uitwerpselen op de grond lagen. Hij wilde ervoor zorgen dat die uit de weg en uit het zicht waren, omdat het duidelijk iets smerigs was. Wij kunnen zelf het belang daarvan voor de hygiëne inzien, hoewel de Joden dat aspect niet zouden hebben gekend. Het was gewoon iets wat als onrein werd behandeld.

Zijn brood boven menselijke uitwerpselen bakken was hem te weerzinwekkend, en hij maakte bezwaar. God liet hem in plaats daarvan koeienmest gebruiken. Maar de koeienmest diende nog steeds alleen als vervanging voor menselijke uitwerpselen. Die stelde menselijke uitwerpselen voor. De gedachte staat in vers 13:

Ze zouden onrein brood eten onder de andere volken waarheen ze verdreven zouden worden.

Naast de les dat ze tijdens het beleg hongerrantsoenen zouden eten, komt daar de gedachte bij dat ze onrein voedsel zullen moeten eten wanneer ze naar Babel worden verdreven. Het bakken boven menselijke uitwerpselen moest die gedachte overbrengen. Het was onrein, en ze moesten onrein voedsel eten.

Waarom? Omdat ze in Babel niet zoals gewoonlijk naar hun koosjere delicatessenwinkels en slagerijen zouden kunnen gaan. De Joden moesten het bloed zorgvuldig uit hun vlees laten weglopen, en ze moesten zich ervan verzekeren dat het niet aan afgoden was geofferd. Maar in Babel konden ze daar nooit zeker van zijn. Natuurlijk hadden de vroege christenen in de Griekse gebieden soortgelijke kwesties waarmee ze te maken kregen: vlees dat aan afgoden was geofferd enzovoort. Daar gaat 1 Korinthe op in. Maar het punt hier was dat ze geen strikt koosjer leven zouden kunnen leiden, omdat ze als ballingen onder de Babyloniërs zouden leven. Daarom zouden ze onrein voedsel eten.

13

Ezechiëlbrood als voedsel bij hongersnood

In vers 9, waar de ingrediënten van het brood worden genoemd, moest hij het volgende gebruiken:

Tarwe en gerst en bonen en linzen en gierst en spelt.

Het Engelse woord ‘fitches’ wordt ook vertaald als spelt.

> En u, neem u tarwe, gerst, bonen, linzen, gierst en spelt. Doe die dan in één pot en maak daarvan voor uzelf brood. Het aantal dagen dat u op uw zij ligt, driehonderdnegentig dagen, moet u dat eten.
>
> EZECHIËL 4:9

Natuurlijk werd het meeste brood van tarwe of gerst gemaakt, en die zaten hier ook bij de ingrediënten. Maar dingen als bonen en linzen werden nauwelijks beschouwd als ingrediënten om meel van te maken en brood van te bakken.

De gedachte hier is dat mensen tijdens een hongersnood niet zouden blijven wachten tot er gewoon brood was. Ze zouden alles nemen wat tot meel kon worden gemalen en het in brood verwerken, vanwege het tekort aan gewoon voedsel. De gedachte is dat ze gewoon alles wat fijngemalen kon worden in de pot zouden gooien, het tot meel zouden malen en er hun brood van zouden maken, omdat ze brood nodig zouden hebben.

Ik heb mensen horen praten over Ezechiël 4:9-brood. In sommige natuurvoedingswinkels verkopen ze inderdaad brood onder die naam, en het wordt volgens dit recept gemaakt. Natuurlijk staat er niet bij in welke verhoudingen de ingrediënten erin moeten zitten. Ik heb sommige mensen die zich met gezonde voeding bezighouden ten onrechte horen zeggen dat dit brood zo voedzaam is dat iemand 390 dagen zou kunnen leven door alleen dit brood te eten. Zij hebben namelijk begrepen dat Ezechiël zo leefde. Maar besef dat dit hoofdstuk ons op geen enkele manier probeert te vertellen dat dit brood bijzonder gezond is, of dat je er 390 dagen goed op zou kunnen leven.

Feit is dat het hongerrantsoenen moet uitbeelden. Het moet geen gezondheid en levensonderhoud uitbeelden. Het moet minderwaardig voedsel uitbeelden. Dat is wat het symboliseert: minderwaardig voedsel dat werd gegeten omdat er geen beter voedsel beschikbaar was. We weten niet zeker of Ezechiël die hele periode inderdaad alleen op dit voedsel heeft geleefd. Misschien at hij daarnaast ook andere maaltijden. Maar de gedachte hier is dat hij speciaal bereid voedsel moest eten, in elk geval wanneer hij zijn handelingen aan het volk demonstreerde. Het werd afgemeten, het werd boven uitwerpselen bereid, en het stelde zowel de hongerrantsoenen in Jeruzalem voor als het onreine voedsel dat ze zouden moeten eten terwijl ze in onreine landen waren.

Ik wil daar ook nog aan toevoegen dat hij in vers 14, waar hij bezwaar maakte tegen de menselijke uitwerpselen, zei:

Heer, mijn God, van jongs af aan tot nu toe heb ik nooit een dier gegeten dat vanzelf is doodgegaan of door wilde dieren is verscheurd, en ik heb ook nooit onrein vlees in mijn mond gehad.

Weerzinwekkend vlees was volgens Leviticus 7:18 vlees dat meer dan drie dagen was bewaard zonder dat het werd gegeten. Het was weerzinwekkend. Het was een gruwel die weggegooid moest worden. Wij kunnen nu de gezondheidsredenen daarvoor begrijpen, zonder koeling in de woestijn. We kunnen begrijpen waarom dat zo zou zijn, maar het werd gewoon als weerzinwekkend beschouwd.

De Joden, vooral de priesters — en Ezechiël was een priester — de vrome Joden, onthielden zich van het eten van zulke dingen. Daarom brak het zijn hart bij de gedachte dat hij nu moest breken met de gewoonte om volkomen en strikt koosjer te leven, een gewoonte die hij vanaf zijn jeugd tot zijn dertigste jaar had volgehouden. Het is alsof je je hele leven bewust geen alcohol hebt gedronken of iets dergelijks, en er een zekere trots in schept dat je nog nooit dronken bent geweest. Als je dan verplicht zou worden om dronken te gaan worden of zoiets, zou dat enorm tegen je gevoel ingaan, vooral als je daar gewetensbezwaren tegen had. God respecteerde dus de gewetensbezwaren van de profeet en zei:

> Daarop zei Hij tegen mij: Zie, Ik geef u rundermest in plaats van menselijke uitwerpselen. Bereid daarop uw brood.
>
> EZECHIËL 4:15

14

Ezechiël en Petrus over rein en onrein

Je herinnert je misschien een tamelijk vergelijkbare situatie, al lagen sommige principes anders. In Handelingen hoofdstuk 10 was Petrus op het dak van een huis in Joppe. God liet hem in een visioen onreine dieren zien die op een laken werden neergelaten en zei tegen hem:

> Sta op en eet.
>
> HANDELINGEN 10:13

Petrus zei ongeveer dit:

> Van jongs af aan heb ik nooit onreine dingen gegeten.
>
> HANDELINGEN 10:14

Maar de Heere liet hem er niet onderuit komen. Drie keer gebood Hij hem op te staan, te slachten en te eten. En Hij wilde het gebod voor hem niet aanpassen, zoals Hij dat voor Ezechiël had gedaan.

Er is een verschil dat verklaart waarom Hij het voor Ezechiël wel aanpaste en voor Petrus niet wilde aanpassen. Om te beginnen leefde Ezechiël onder het oude verbond. Als hij dus het bevel kreeg om iets te eten wat werkelijk onrein was, kreeg hij het bevel om daadwerkelijk Gods wetten te overtreden. Dat zou ten eerste onvriendelijk van God zijn, en ook nogal inconsequent, aangezien Hij hem verboden had onreine dingen te eten. Als Hij hem dan daadwerkelijk zou bevelen wetten te overtreden die nog steeds van kracht waren, zou dat nogal in strijd lijken met Gods karakter. Het is mogelijk dat God wilde dat Ezechiël bezwaar maakte, en dat God van plan was er koeienmest voor in de plaats te stellen. Maar Hij moest in het oorspronkelijke bevel menselijke uitwerpselen noemen om uit te beelden dat dit iets onreins zou zijn.

Petrus hield echter vast aan Joodse gewetensbezwaren die niet langer geldig waren. Petrus at nog steeds koosjer, hoewel de wet daarvoor al in Christus vervuld was. Toen Jezus stierf en uit de dood opstond, was het heel duidelijk dat geen van de wetten over koosjer eten nog op christenen van toepassing hoefde te zijn. Petrus onthield zich eenvoudigweg vanuit zijn Joodse voorkeuren van het eten van onrein voedsel. Daarom liet God hem er niet onderuit komen, want God probeerde hem juist duidelijk te maken dat hij wat hij als onrein had beschouwd, niet langer als onrein mocht beschouwen.

Wat God Petrus vooral probeerde duidelijk te maken, de les voor Petrus, was dat God nu bereid was de heidenen te aanvaarden, die Petrus en de Joden altijd als onrein hadden beschouwd. Hij bereidde Petrus er in feite op voor om naar het huis van Cornelius te gaan, het eerste heidense gezin dat tot bekering zou komen. God zei drie keer tegen hem:

> En er kwam opnieuw, voor de tweede keer, een stem tot hem: Wat God gereinigd heeft, mag u niet voor onheilig houden!
>
> HANDELINGEN 10:15

Dus hoewel de situatie vergelijkbaar lijkt, zijn er enkele verschillen. Petrus mocht er niet onderuit komen. Ezechiël kreeg genadig toestemming om koeienmest te gebruiken in plaats van menselijke uitwerpselen.

15

Het afgeschoren haar in drie delen

We moeten naar hoofdstuk 5. Ik ben nog niet aan hoofdstuk 5 toegekomen. Dat moeten we wel doen. Heel hoofdstuk 5 gaat over één uitgebeelde gelijkenis. We zullen niet alle verzen ervan lezen. Door de herhaling die kenmerkend is voor de schrijfstijl van de profeet, zal dat niet nodig zijn. We zullen er wel een gedeelte van lezen, genoeg om een beeld te krijgen.

> En u, mensenkind, neem u een scherp zwaard. U moet dat voor uzelf als kappersscheermes gebruiken, en dat over uw hoofd en over uw baard laten gaan. Daarna moet u voor uzelf een weegschaal nemen en de haren verdelen. Een derde deel moet u midden in de stad met vuur verbranden als de dagen van de belegering voorbij zijn, en een derde moet u nemen en met het zwaard daaromheen slaan, en een derde in de wind verstrooien, en Ik zal het zwaard achter hen trekken. Een klein aantal daarvan moet u dan nemen en in de punten van uw mantel binden. Dan moet u er nog meer van nemen en deze midden in het vuur werpen en die met vuur verbranden. Daaruit zal een vuur voortkomen tegen heel het huis van Israël.
>
> EZECHIËL 5:1-4

Dan staat er:

> Zo zegt de Heere HEERE: Dit is Jeruzalem: Ik heb het te midden van de heidenvolken gezet met landen eromheen. Maar het was ongehoorzaam aan Mijn bepalingen, tot goddeloosheid toe, meer dan de heidenvolken, en aan Mijn verordeningen, meer dan de landen die eromheen zijn, want zij hebben Mijn bepalingen verworpen en in Mijn verordeningen zijn zij niet gegaan.
>
> EZECHIËL 5:5-6

Enzovoort. En Hij gaat verder en legt uit welke klachten Hij tegen hen heeft.

En dan zegt Hij in vers 12:

> Een derde deel van u zal door de pest sterven en door de honger in uw midden omkomen, en om u heen zal een derde door het zwaard vallen, een derde zal Ik naar alle windstreken verstrooien en Ik zal achter hen het zwaard trekken.
>
> EZECHIËL 5:12

En dan staat er in vers 16:

> Wanneer Ik de boosaardige pijlen van de honger, die tot verderf leiden en die Ik afschiet om u te gronde te richten, op hen afschiet, zal Ik de honger over u doen toenemen en het u aan brood laten ontbreken. Ik zal honger en wilde dieren, die u van kinderen beroven, over u zenden. Pest en bloedvergieten zullen onder u rondwaren. Ik zal het zwaard over u brengen. Ík, de HEERE, heb gesproken.
>
> EZECHIËL 5:16-17

16

Het lot van Jeruzalem en het overblijfsel

Nu, het is heel duidelijk. Ezechiël moest zijn hoofd en zijn baard scheren en het haar afwegen in drie gelijke hoopjes. En elk van die hoopjes zou een ander lot ondergaan. Het ene zou worden verbrand, het andere zou met een mes of een zwaard in stukken worden gehakt en het derde zou in de wind worden geworpen om te worden weggeblazen. Maar voordat dit gebeurde, zouden er een paar haren in de slippen van zijn kleed worden verzameld. Die zouden blijkbaar in de slippen van zijn gewaad worden vastgebonden.

Nu, de gedachte was dat Jeruzalem, want dat is wat het eigenlijk voorstelt, helemaal kaalgeschoren zou worden, net zoals het hoofd van Ezechiël helemaal kaalgeschoren was. Er zouden geen mensen meer in overblijven. Het zou zijn zoals zijn hoofd, waar geen haar meer op zat. En het lot van de inwoners van Jeruzalem werd voorgesteld door deze drie hoopjes haar. Hij zei een derde van hen, en dat hoeft niet precies te zijn geweest. Het kan eenvoudig een klein deel voorstellen: een minderheid van hen zal op deze manier omkomen, een minderheid op die manier en een minderheid op die andere manier. Hoe dan ook, deze mensen zouden drie verschillende lotsbestemmingen tegemoetgaan: omkomen door hongersnood en pest in de stad.

Nu, sommigen van hen werden natuurlijk letterlijk verbrand toen de stad werd platgebrand, maar dat is niet wat het vuur in dit specifieke geval voorstelt. Vervolgens zei Hij dat een derde van hen door het zwaard rondom de stad gedood zou worden. Blijkbaar zouden ze door het zwaard gedood worden als ze naar buiten gingen om tegen de Babyloniërs te vechten, of misschien zelfs als ze naar buiten gingen om zich over te geven. Sommigen zouden dus binnen de stad sterven als gevolg van de belegering, anderen zouden buiten de stad in de oorlog vallen, en dan zou natuurlijk het derde deel dat op geen van die beide manieren was gestorven, worden verstrooid. Zij stellen de Joden voor die de verwoesting van Jeruzalem overleefden, maar over vele volken werden verstrooid.

Maar in de slippen van Gods kleed had Hij een overblijfsel vastgebonden. Dat werd voorgesteld door de paar haren die werden bewaard en in de slip van Ezechiëls kleed werden vastgebonden. Dit overblijfsel zou natuurlijk Zijn uitverkoren volk zijn, dat Hij later zou verlossen en herstellen. Dat is dus waar dat lange hoofdstuk over gaat. Het heeft een heel eenvoudige betekenis die gemakkelijk te begrijpen is.

17

Bagage pakken en door de muur breken

Nu, hoofdstuk 12. Hier staan twee korte uitgebeelde gelijkenissen. De eerste beslaat zestien verzen, de andere maar vier.

> Het woord van de HEERE kwam tot mij: Mensenkind, u woont te midden van een opstandig huis. Zij hebben ogen om te zien, maar zij kijken niet, zij hebben oren om te horen, maar zij luisteren niet, want zij zijn een opstandig huis! En u, mensenkind, maak voor uzelf bagage voor de ballingschap gereed en ga voor hun ogen overdag in ballingschap: voor hun ogen moet u vanuit uw woonplaats naar een andere plaats in ballingschap gaan. Misschien zullen zij inzien dat zij een opstandig huis zijn. Overdag moet u voor hun ogen uw bagage als bagage voor ballingschap naar buiten brengen. Zelf moet u dan voor hun ogen 's avonds naar buiten gaan, zoals ballingen wegtrekken. Breek voor uzelf voor hun ogen door de muur heen en breng daar alles door naar buiten. U moet het voor hun ogen op uw schouder dragen. In het donker moet u het naar buiten brengen. Uw gezicht moet u bedekken, zodat u het land niet kunt zien, want Ik heb u als wonderteken gegeven voor het huis van Israël.
>
> EZECHIËL 12:1-6

En zo wordt verteld hoe hij deed wat hem was opgedragen. Hij kreeg de opdracht verschillende dingen te doen. Allereerst moest hij wat spullen bij elkaar pakken om op zijn rug te dragen, zoals iemand die zich haastig klaarmaakt om de stad te verlaten. Vervolgens moest hij een gat door de muur graven, blijkbaar de muur van zijn huis. De Engelse vertaling die de spreker gebruikt, spreekt hier van ‘graven’; de HSV zegt ‘Breek [...] door de muur heen’. Dat kan hebben betekend dat hij een soort huis van leem had, waar je met een schep of een stuk gereedschap doorheen kon graven. Of misschien, als het van baksteen was, kon dat graven betekenen dat hij een aantal stenen uit de muur haalde, zodat er een gat ontstond waar hij doorheen kon. En hij moest die spullen 's nachts op zijn rug dragen. Maar blijkbaar moest het publiek ervan op de hoogte worden gebracht dat hij dit zou doen, zodat ze er 's nachts zouden zijn om toe te kijken. Hij zou die spullen door het gat in de muur naar buiten dragen, terwijl hij zijn ogen bedekte zodat hij niets kon zien. Hij zou zichzelf symbolisch blinddoeken, zodat hij niets kon zien.

18

Zedekia's vlucht en zijn blinde wegvoering

De uitleg van deze handelingen wordt iets later gegeven, en het is een uitbeelding van Zedekia. Toen de Babyloniërs terugkwamen om de stad te verwoesten, was Zedekia de koning die onder Nebukadnezar als marionettenheerser was aangesteld. Hij was de oom van Jojachin. Om je geheugen even op te frissen: Jojachin was de koning die tegelijk met Ezechiël in gevangenschap werd weggevoerd, samen met tienduizend anderen. Toen Nebukadnezar Jojachin wegvoerde, stelde hij Jojachins oom Zedekia aan als koning. Die moest Nebukadnezar gehoorzamen en als marionettenheerser optreden. Maar Zedekia kwam in opstand en haalde daarmee de toorn van Nebukadnezar over zich.

Toen Nebukadnezar kwam en de stad belegerde, probeerde Zedekia door een gat in de muur te ontsnappen. Toch werd hij gevangengenomen, en hij en zijn zonen werden door de Babyloniërs meegenomen. Zijn zonen werden voor zijn ogen gedood. Daarna werden zijn ogen uitgestoken en werd hij weggevoerd naar Babylon, waar hij stierf.

Ezechiël speelt de rol van Zedekia, die probeert 's nachts door een gat in de muur uit de stad te ontsnappen. Hij draagt een paar spullen op zijn rug en probeert weg te komen met het weinige dat hij kan dragen. Door zijn ogen te bedekken, beeldde hij uit dat Zedekia blind gemaakt zou worden. Zijn ogen werden immers uitgestoken. Hij werd blind naar Babylon gebracht. Dat is wat hier wordt uitgebeeld.

We kunnen verder lezen om de uitleg te zien, vanaf vers 8:

> 's Morgens kwam het woord van de HEERE tot mij: Mensenkind, heeft het huis van Israël, dat opstandige huis, niet tegen u gezegd: Wat bent u aan het doen? Zeg tegen hen: Zo zegt de Heere HEERE: Deze last geldt de vorst in Jeruzalem en heel het huis van Israël, dat in hun midden is.
>
> EZECHIËL 12:8-10

Nu was zijn mond open, zodat hij uitleg kon geven.

Dat zou Zedekia zijn, die op dat moment als koning in Jeruzalem was. Ezechiël wil hem geen koning noemen. Hij noemt hem alleen een vorst. [Vertalersnoot: de spreker contrasteert hier de Engelse woorden ‘king’ en ‘prince’. Het Nederlandse ‘vorst’ kan ook een koning aanduiden.]

Wat er met de koning gebeurt, is slechts een zinnebeeld van wat er met de mensen in de stad in het algemeen zal gebeuren.

> Zeg: Ik ben uw wonderteken. Zoals ik gedaan heb, zo zal met hen gedaan worden: zij zullen door ballingschap in gevangenschap gaan. En de vorst die in hun midden is, zal de bagage op zijn schouder dragen, in het donker, en naar buiten gaan. Zij zullen door de muur heen breken om hem erdoor naar buiten te brengen. Hij zal zijn gezicht bedekken om niet met eigen ogen het land te zien.
>
> EZECHIËL 12:11-12

Zedekia.

> Ik zal Mijn net over hem uitspreiden, zodat hij in Mijn vangnet gevangen raakt. Ik zal hem brengen naar Babel, het land van de Chaldeeën, maar ook dat zal hij niet zien, hoewel hij daar zal sterven.
>
> EZECHIËL 12:13

Dat wil zeggen: God neemt Zedekia gevangen. De Heere doet het door de Babyloniërs heen.

Hij zegt natuurlijk niet uitdrukkelijk dat hij blind gemaakt zal worden. Maar zo is het vervuld, en hij werd naar Babylon gebracht zonder het te zien.

> En allen die rondom hem zijn als zijn hulp, en al zijn troepen, zal Ik over alle windstreken verstrooien. Achter hen zal Ik het zwaard trekken. Dan zullen zij weten dat Ik de HEERE ben, wanneer Ik hen onder de heidenvolken verspreid en hen in die landen verstrooi. Maar Ik zal uit hen een klein aantal mannen doen overblijven van het zwaard, van de honger en van de pest, zodat zij al hun gruweldaden kunnen vertellen onder de heidenvolken waar zij komen. Dan zullen zij weten dat Ik de HEERE ben.
>
> EZECHIËL 12:14-16

Dit lijkt terug te grijpen op hoofdstuk 5 en de haren die in het kledingstuk waren gebonden.

19

Angst bij het eten en het naderende oordeel

De volgende uitgebeelde gelijkenis is heel kort, maar vier verzen lang. Die gaat over de manier waarop hij dit brood gedurende deze 390 dagen moet eten. Hij moet het al bevend eten. Hij moet iemand uitbeelden die achterdochtig is, iemand die beeft van angst.

Hij zegt:

> Het woord van de HEERE kwam tot mij: Mensenkind, uw brood zult u eten met beving en uw water zult u drinken met siddering en vol bezorgdheid. U moet tegen de bevolking van het land zeggen: Zo zegt de Heere HEERE over de inwoners van Jeruzalem in het land van Israël: Hun brood zullen zij vol bezorgdheid eten en met ontzetting zullen zij hun water drinken, omdat hun land een wildernis zal worden, ontdaan van al wat het bevat, vanwege het geweld van allen die het bewonen.
>
> EZECHIËL 12:17-19

Dat betekent bezorgdheid of angst.

> De bewoonde steden zullen verwoest worden en het land zal een woestenij worden. Dan zult u weten dat Ik de HEERE ben.
>
> EZECHIËL 12:20

Deze handeling is vrij eenvoudig. Wanneer hij het voedsel at, hoefde hij alleen maar hevig te beven en te trillen alsof hij doodsbang was.

Daarna is de rest van hoofdstuk 12 geen uitgebeelde gelijkenis. Omdat we het grootste deel van hoofdstuk 12 hebben behandeld, kunnen we dit hoofdstuk net zo goed afmaken, ook al hoort het niet bij de uitgebeelde gelijkenissen. Het is voornamelijk

een verklaring dat het oordeel dichterbij is dan de valse profeten zeggen. De algemene opvatting onder het volk was dat, als er verwoesting over Jeruzalem zou komen, dat niet op korte termijn zou gebeuren. Maar Hij zegt:

Het is binnenkort.

In vers 21:

> Het woord van de HEERE kwam tot mij: Mensenkind, wat is dat voor een spreekwoord daar bij u in het land van Israël: De dagen verstrijken en elk visioen gaat verloren?
>
> EZECHIËL 12:21-22

Dat wil zeggen: het visioen van verwoesting komt niet uit. Het gaat niet gebeuren. Of, als het wel gebeurt, worden de dagen verlengd. Het zal nog lang duren voordat het gebeurt.

> Daarom, zeg tegen hen: Zo zegt de Heere HEERE: Ik zal dit spreekwoord doen ophouden, zodat men het in Israël niet meer als spreekwoord blijft gebruiken. Spreek daarentegen tot hen: De dagen zijn genaderd en de inhoud van elk visioen!
>
> EZECHIËL 12:23

Dat wil zeggen: de vervulling van het visioen is nabij. Het is niet ver weg.

> Want te midden van het huis van Israël zal er geen enkel vals visioen of vleiende waarzegging meer zijn.
>
> EZECHIËL 12:24

Hij doelt op het feit dat de valse profeten visioenen en waarzeggingen hadden en met hun voorspellingen kwamen. Hij zei dat hun visioenen ijdel of leeg waren. Ze kwamen natuurlijk niet van God. Er zullen geen van deze valse profetieën meer naar buiten komen wanneer ze de ondergang van Jeruzalem zien.

> Want Ík, de HEERE, zal spreken. Het woord dat Ik zal spreken, zal in vervulling gaan. Het wordt niet langer uitgesteld, want in uw dagen, opstandig huis, zal Ik een woord spreken en het ten uitvoer brengen, spreekt de Heere HEERE.
>
> EZECHIËL 12:25

> Het woord van de HEERE kwam tot mij: Mensenkind, zie, die van het huis van Israël zeggen: Het visioen dat hij ziet, geldt voor over vele dagen, hij profeteert over verre tijden. Daarom, zeg tegen hen: Zo zegt de Heere HEERE: Geen van Mijn woorden zal nog uitgesteld worden. Het woord dat Ik gesproken heb, zal in vervulling gaan, spreekt de Heere HEERE.
>
> EZECHIËL 12:26-28

Dit laatste gedeelte van hoofdstuk 12 bevestigt duidelijk dat ze niet moesten rekenen op een lange tijd van vrede in de toekomst voordat deze dingen zouden uitkomen. De dingen die hij voorspelt, zijn juist nabij. En dat waren ze zeker. Ze zouden plaatsvinden binnen vijf jaar nadat hij ze had voorspeld. We weten eigenlijk niet precies wanneer sommige van die profetieën werden uitgesproken, maar ze werden beslist uitgesproken binnen die periode van zes jaar aan het begin van zijn bediening.

20

Ezechiëls vrouw sterft zonder uiterlijke rouw

Sla nu met mij Ezechiël 24 op. In Ezechiël 24 hebben we natuurlijk het einde van deze fase van Ezechiëls bediening. We hebben daar namelijk het verslag van de belegering van Jeruzalem, die kort daarna werd gevolgd door de ineenstorting en de val van de

stad. Het eerste gedeelte van het hoofdstuk bevat een gelijkenis, een gesproken gelijkenis over de belegering. Die zullen we behandelen wanneer we het over de gesproken gelijkenissen hebben. Maar in zekere zin staat er in vers 15 tot en met 27, de tweede helft van het hoofdstuk, een uitgebeelde gelijkenis.

Dit is een interessante en aangrijpende handeling die hij moest ondergaan. Zijn vrouw stierf op de dag van de belegering, en hij kreeg het gebod om geen uiterlijke tekenen van rouw te tonen, zoals je gewoonlijk zou doen wanneer iemand die je dierbaar is sterft. Er zijn een aantal dingen die de Joden bij het rouwen deden: hun mond bedekken en hun schoenen uittrekken en dergelijke dingen. God zegt tegen hem dat hij geen van die dingen moet doen, dat hij geen van de uiterlijke tekenen van rouw om

zijn vrouw moet tonen. Vervolgens werd van de Joden verwacht dat ze hem zouden vragen waarom hij niet om zijn vrouw rouwde, en dan zou hij een uitleg geven. Dat gaan we nu lezen, Ezechiël 24, vers 15 tot en met 27.

> Het woord van de HEERE kwam tot mij: Mensenkind, zie, Ik ga haar die de lust van uw ogen is, door een plotselinge slag van u wegnemen. Toch mag u geen rouw bedrijven, u mag niet huilen en geen traan laten. Kerm in stilte, u mag geen rouw over de dode bedrijven. Bind uw tulband om en doe uw schoenen aan uw voeten; u mag uw baard en snor niet bedekken en van het brood dat mensen u brengen, mag u niet eten. 's Morgens sprak ik tot het volk en 's avonds stierf mijn vrouw. De volgende morgen deed ik zoals mij geboden was. Toen zei het volk tegen mij: Wilt u ons niet vertellen wat deze dingen voor ons betekenen, nu u dit doet? Toen zei ik tegen hen: Het woord van de HEERE is tot mij gekomen: Zeg tegen het huis van Israël: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik ga Mijn heiligdom ontheiligen, uw sterke trots, de lust van uw ogen en het dierbaarste voor uw ziel. Uw zonen en uw dochters, die u achtergelaten hebt, zullen door het zwaard vallen. Dan zult u doen zoals ik heb gedaan. U zult uw baard en snor niet bedekken en van het brood dat mensen u brengen, zult u niet eten. Uw tulbanden zullen om uw hoofd zijn en uw schoenen aan uw voeten. U zult geen rouw bedrijven en niet huilen. U zult in uw ongerechtigheden wegkwijnen, en elkaar uw nood klagen. Zo zal Ezechiël voor u een wonderteken zijn: geheel zoals hij gedaan heeft, zult u doen. Wanneer het komt, zult u weten dat Ik de Heere HEERE ben. Wat u betreft, mensenkind, zal het niet zo zijn op de dag dat Ik hun kracht, de luister waarin zij zich verblijden, de lust van hun ogen, de

> verkwikking van hun ziel, hun zonen en hun dochters, van hen wegneem, dat op die dag iemand die ontkomen is, bij u zal komen om dat uw oren te laten horen? Op die dag zal uw mond met die van hem die ontkomen is, geopend worden, zodat u zult spreken en niet langer stom zijn. Zo zult u voor hen een wonderteken zijn. Dan zullen zij weten dat Ik de HEERE ben.
>
> EZECHIËL 24:15-27

‘Haar die de lust van uw ogen is’ verwijst naar zijn vrouw. Het bevel om zijn tulband om te binden betekent blijkbaar dat hij die op moest houden, in plaats van hem af te doen zoals bij het rouwen gebruikelijk was. Ook moest hij zijn schoenen aanhouden in plaats van ze uit te trekken. Met ‘het brood dat mensen u brengen’ wordt waarschijnlijk het rouwbrood bedoeld, het soort voedsel dat ze tijdens de rouw zouden eten.

21

Het nieuws uit Jeruzalem en het zwijgen

Deze laatste verzen zeggen eenvoudig dat Jeruzalem op dit tijdstip weliswaar werd belegerd, maar dat het nieuws daarover enige tijd nodig zou hebben om de ballingen te bereiken, zestienhonderd kilometer verderop in Babel. De nacht waarin Ezechiëls vrouw stierf, viel precies op de dag waarop Jeruzalem werd belegerd. Tel Aviv, waar deze mensen zich bevonden, lag ongeveer zestienhonderd kilometer van Jeruzalem, en nieuws verspreidde zich langzaam.

Ik heb ergens gehoord dat het, toen George Washington stierf, zoiets als drie weken duurde voordat het nieuws de hoofdstad van het land bereikte. Hij stierf bij hem thuis, waar dat ook was, en het duurde drie weken of zoiets voordat het nieuws van George Washingtons dood de hoofdstad bereikte. Het is ongelooflijk. Wij zijn er zo aan gewend dat het tijdschrift Time elke week verschijnt met nieuws tot en met de dag ervoor, en de volgende dag over de hele wereld wordt verspreid. We zijn zo gewend aan onmiddellijk nieuws dat we vergeten dat nieuws tijd nodig heeft om zich te verspreiden wanneer je geen elektronische apparaten hebt om het over te brengen.

Er zit dus een periode tussen het beleg van Jeruzalem en het moment waarop het nieuws daadwerkelijk kwam van een van de mensen die ontsnapt waren. God vertelde Ezechiël dat op de dag waarop deze boodschapper zou komen, zou ontkomen en hem het nieuws zou vertellen, de stomheid die over hem gekomen was, zou eindigen. Bedenk dat hij niet volledig stom was in de zin dat hij nooit kon spreken. Maar blijkbaar kon hij gedurende deze periode van zes jaar alleen spreken wanneer God hem een woord gaf. De rest van de tijd was hij niet in staat te spreken. Maar die toestand zou eindigen wanneer het nieuws van de val van Jeruzalem hem bereikte. Dan zou hij weer normaal kunnen spreken.

22

Waarom het volk niet om Jeruzalem rouwt

Wat betreft het feit dat hij niet om zijn vrouw rouwde, of weigerde om haar te rouwen, zoals God hem had gezegd niet om haar te rouwen: de werkelijke betekenis hiervan is moeilijk te doorgronden. We kunnen het verband natuurlijk zien. God maakt de overeenkomst duidelijk. Ezechiëls vrouw was het verlangen van zijn hart en werd hem ontnomen. Zo zou ook Jeruzalem de ballingen worden ontnomen. De stad was het verlangen van hun hart en de lust van hun ogen. Zoals er in vers 21 staat, was het ook datgene waarmee ze medelijden hadden.

Zoals Ezechiëls vrouw hem werd ontnomen, zo zou Jeruzalem dus aan het volk worden ontnomen.

Het moeilijke is te begrijpen wat ermee wordt bedoeld dat zij niet zouden rouwen. Ze zouden geen uiterlijke tekenen van rouw tonen. Waarom zouden ze dat niet doen? Er wordt ons niet verteld waarom ze dat niet zouden doen. Er wordt ons alleen verteld dat ze het niet zouden doen. Dat Ezechiël het bevel kreeg dat niet te doen toen zijn vrouw stierf, was eenvoudig bedoeld om uit te beelden dat zij niet zouden rouwen wanneer Jeruzalem viel.

Wat is hier de gedachte? Sommigen hebben gemeend dat hiermee wordt geprobeerd uit te beelden dat deze mensen zo ongevoelig zijn dat ze, wanneer Jeruzalem valt, niet eens zullen rouwen. Maar dat kan nauwelijks de betekenis zijn. Ezechiël stond immers

niet ongevoelig tegenover de dood van zijn vrouw. Zij was de lust van zijn ogen. Hij zou vanbinnen diep zuchten, maar hij zou het niet uiterlijk kunnen uiten. Zo was Jeruzalem ook voor de Joden de lust van hun ogen. Het was niet zo dat ze ongevoelig stonden tegenover de val van Jeruzalem. Ze zouden er verbijsterd door zijn.

Sommigen hebben gemeend dat dit ontbreken van uiterlijke rouw misschien eenvoudig moet uitbeelden dat het voor hen zo verbijsterend zou zijn om te horen dat Jeruzalem gevallen was, dat ze in shock zouden raken. Soms raak je lichamelijk in shock wanneer je plotseling ernstig gewond raakt. Je zenuwen raken in shock en je voelt niet meteen pijn, ook al is je iets verschrikkelijks overkomen. Toch komt de pijn later alsnog. Dat gebeurt mensen soms ook op emotioneel gebied. Wanneer ze een dierbare verliezen of zoiets, voelen ze vaak niet meteen het verdriet daarover. Later voelen ze het wel, omdat ze in een soort shock waren geraakt. Dat zou kunnen zijn wat hier wordt bedoeld.

Het kan ook betekenen dat, hoewel je uiterlijk zult willen rouwen, je uiterlijke rouw door de Babyloniërs als aanstootgevend zou worden beschouwd, omdat je gevangenen in Babel bent en omdat de val van Jeruzalem een beslissende overwinning voor Babel betekent. Daarom zou je te bang zijn om uiterlijk te rouwen, hoewel je zou willen huilen en wenen. Je zult er geen gelegenheid voor hebben omdat je in gevangenschap bent. Je zou geen uiterlijke tekenen van rouw durven tonen over zo'n grote overwinning die de Babyloniërs hebben behaald. Daarom zul je vanwege je gevangenschap niet in staat zijn die tekenen van verdriet uiterlijk te tonen, hoewel je dat wel zou willen. Je zult er eenvoudig vanwege je gevangenschap niet toe in staat zijn. Dat is dus nog een mogelijkheid. De derde mogelijkheid is deze: dat God hun ten strengste verbiedt om over Jeruzalem te rouwen, omdat Jeruzalem het niet verdient dat erom gerouwd wordt, omdat het oordeel dat erover komt door hun goddeloosheid verdiend is.

23

Het verlies van Ezechiëls vrouw als teken

Natuurlijk zou er dan geen precieze overeenkomst zijn met Ezechiëls vrouw, want we hebben geen reden om te geloven dat zij verdiende dat haar iets overkwam. Maar de gedachte is dat zij vermoedelijk, als zij een godvruchtige vrouw was, stierf en naar de hemel ging, of iets dergelijks. Het feit dat God de vrouw zou laten sterven, is niet iets waarvoor Hij Zich hoeft te rechtvaardigen. Mensen sterven. Iedereen sterft een keer, en sommige mensen sterven jong. Ezechiëls vrouw was een van degenen die jong stierven. Het wordt niet voorgesteld als een oordeel over haar, maar als een heel hoge prijs die Ezechiël moest betalen om zijn boodschap over te brengen.

Het was ongetwijfeld een groot verdriet voor hem. Dat hij genegenheid voor zijn vrouw had, hoewel dat niet voor alle mannen gold, wordt in feite op meer dan één manier uitgebeeld. Dat zij niet als zijn vrouw wordt omschreven, maar als ‘de lust van uw ogen’, suggereert dat hij bijzonder op zijn vrouw gesteld was en dat hij echt van zijn vrouw hield. Dat hem wordt geboden zijn tranen niet te laten vloeien, suggereert dat hij zijn tranen wel zou laten vloeien als het hem niet verboden werd. En toen de Joden zagen dat hij geen uiterlijke tekenen van rouw vertoonde, waren ze verbaasd, omdat dat niet bij hem leek te passen. Hij leek het soort man te zijn dat om zijn vrouw zou rouwen.

Er wordt hier niets negatiefs over Ezechiëls vrouw gezegd. Maar in deze profetische, uitgebeelde gelijkenis vertegenwoordigde zij toevallig Jeruzalem. Jeruzalem verdiende het om ten val te komen. Daarom zouden we eenvoudig kunnen zeggen dat God hun verbiedt om over Jeruzalem te rouwen. Zoals Ezechiël geen uiterlijke tekenen van rouw vertoonde, zo mochten ook zij geen rouw over Jeruzalem tonen.

Je herinnert je misschien dat het de hogepriesters in Leviticus verboden was om te rouwen om de dood van hun familieleden en hun dierbaren. Niet omdat hun familieleden dat verdienden, maar omdat rouwen inhield dat ze naar de begrafenis gingen enzovoort. Een Jood die naar een begrafenis ging, zou tijdelijk verontreinigd worden. Hij zou onrein zijn omdat hij met een dood lichaam in aanraking kwam. Een

priester mocht niet toestaan dat zulke dingen zijn dienst in de weg stonden. Daarom wordt het hem streng verboden te rouwen, hoewel hij in zijn hart misschien wel verdriet voelde.

Zo kan dat ook hier de betekenis zijn. Het is heel onduidelijk, en de meeste uitleggers verschillen hierover met elkaar van mening. Het lijkt mij heel goed mogelijk dat de gedachte hier is dat hun eenvoudig streng wordt gezegd dat ze niet moeten rouwen, omdat Jeruzalem krijgt wat het verdient. Ze moeten er niet over rouwen.

24

De twee stukken hout worden één

Hoe dan ook, dat is weer een heel betekenisvolle uitgebeelde gelijkenis. De enige uitgebeelde gelijkenis die in het boek nog overblijft, staat in Ezechiël 37. Dat hoofdstuk is in twee grote delen verdeeld. Het is zelfs precies in tweeën verdeeld. De eerste 14 verzen geven een van de visioenen van Ezechiël weer. Je weet nog dat ik je vertelde dat hij vier visioenen had. Het derde van de vier staat in hoofdstuk 37, vers 1 tot en met 14. De overige 14 verzen worden in beslag genomen door een uitgebeelde gelijkenis, vanaf vers 15 tot het einde. Die zullen we lezen en bespreken.

Ezechiël 37, vers 15:

> Het woord van de HEERE kwam tot mij: En u, mensenkind, neem een stuk hout voor uzelf en schrijf daarop: Voor Juda, en voor de Israëlieten, zijn metgezellen. Neem dan een ander stuk hout en schrijf daarop: Voor Jozef, het stuk hout van Efraïm, en van heel het huis van Israël, zijn metgezellen. Breng ze dan bij elkaar, het ene bij het andere, tot één stuk hout, zodat ze in uw hand één worden.
>
> EZECHIËL 37:15-17

Wanneer uw volksgenoten u vragen: Wilt u ons niet vertellen wat u hiermee bedoelt? zeg dan tegen hen: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zal het stuk hout van Jozef nemen, dat in de hand van Efraïm is, met de stammen van Israël die bij hem horen. Ik zal het bij het stuk hout van Juda voegen en ze tot één stuk hout maken. Ze zullen één zijn in Mijn hand. De stukken hout waarop u schrijft, moet u voor hun ogen in uw hand houden. Zeg tegen hen: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zal de Israëlieten weghalen uit de heidenvolken waarheen zij gegaan zijn. Ik zal hen van alle kanten bijeenbrengen en naar hun eigen land brengen. Ik zal hen tot één volk maken in het land, op de bergen van Israël, en één Koning zal over hen allen regeren. Ze zullen niet langer twee volken zijn en nooit meer in twee koninkrijken verdeeld zijn. Ze zullen zich niet meer verontreinigen met hun afgoden, hun gruwelen of hun overtredingen. Ik zal hen verlossen uit al hun woonplaatsen waar zij gezondigd hebben, en Ik zal hen reinigen. Zo zullen zij Mijn volk zijn en zal Ik hun God zijn. Mijn Knecht David zal Koning over hen zijn, en zij zullen allen één Herder hebben. Zij zullen Mijn bepalingen volgen en Mijn verordeningen in acht nemen en naleven. Zij zullen wonen in het land dat Ik aan Mijn knecht Jakob gegeven heb, waar uw vaderen gewoond hebben. Zij, hun kinderen en hun kleinkinderen zullen daar voor eeuwig wonen, en Mijn Knecht David zal voor eeuwig hun Vorst zijn. Ik zal een verbond van vrede met hen sluiten; het zal een eeuwig verbond met hen zijn. Ik zal hun een plaats geven, hen talrijk maken en Mijn heiligdom voor eeuwig in hun midden plaatsen. Mijn tabernakel zal bij hen zijn. Ik zal hun God zijn en zij zullen Mijn volk zijn. De

> heidenvolken zullen weten dat Ik, de HEERE, Israël heilig, wanneer Mijn heiligdom voor eeuwig in hun midden is.
>
> EZECHIËL 37:18-28

25

Hoe Ezechiël de stukken hout samenvoegt

Eerst zullen we het hebben over de handeling die hij verrichtte. Daarna zullen we het hebben over de uitleg ervan en de vervulling. De handeling bestond uit het nemen van twee stukken hout. Op het ene schreef hij:

Voor Juda en de Israëlieten die bij hem horen.

Op het andere stond geschreven:

Voor Efraïm en de Israëlieten die bij hem horen.

Met andere woorden, deze twee stukken hout vertegenwoordigden de twee volken, het noordelijke koninkrijk en het zuidelijke koninkrijk.

Tegen die tijd was het noordelijke koninkrijk natuurlijk al lang gevallen. Het was eigenlijk ongeveer 130 jaar daarvoor dat het noordelijke koninkrijk ten onder was gegaan. Maar de stukken hout vertegenwoordigden nog steeds het noordelijke en het zuidelijke koninkrijk, die sinds de dagen van Rehabeam verdeeld waren. En ze moesten in zijn hand bij elkaar worden gebracht om één stuk hout te worden.

Of er een wonder gebeurde waardoor twee stukken hout letterlijk één stuk hout werden, of dat ze alleen zo in de hand werden gehouden dat ze één stuk hout leken, het kan allebei. Hij kon bijvoorbeeld in zijn vuist het uiteinde van het ene stuk hout boven zijn hand laten uitsteken en het uiteinde van het andere stuk hout onder zijn hand. Dan leek het alsof hij één langer stuk hout in zijn vuist had.

Zoals het er staat, klinkt het alsof er een wonder gebeurde en de twee stukken hout werkelijk met elkaar werden verbonden. Dat is heel goed mogelijk. Zeker zal niemand van ons de mogelijkheid van een wonder uitsluiten, want wonderen gebeuren en God doet wonderen. Aan de andere kant kwam er bij geen van de andere uitgebeelde

gelijkenissen een wonder voor. Het waren gewoon dingen die een mens kon doen om iets uit te beelden. En het is mogelijk dat de bewoording zo moet worden opgevat dat hij ze eenvoudig als één stuk hout in zijn hand hield. Hij pakte ze dan vast op een punt waar ze met elkaar verbonden leken te zijn, zodat ze op één stuk hout leken.

Hoe dan ook, of ze letterlijk één stuk hout werden of dat alleen leken, doet er natuurlijk niet toe. Waar het werkelijk om gaat, is wat er wordt uitgebeeld doordat deze twee stukken hout één worden. En het is verbazingwekkend hoeveel verschillende interpretaties er zijn gegeven.

26

De mormoonse uitleg van de stukken hout

De mormonen hebben de meest verbazingwekkende interpretatie van deze passage, want zij geloven dat het stuk hout voor Juda de Bijbel voorstelt en dat het stuk hout voor Efraïm het Boek van Mormon voorstelt. En zij geloven dat dit voorspelt dat het Boek van Mormon later geschreven zou worden. Als je met de mormonen praat, vragen ze je misschien: ‘Geloof je dat er ergens in de Bijbel wordt voorspeld dat er nog een boek geschreven zou worden, het Boek van Mormon?’ En dan zou je zeggen: ‘Natuurlijk niet.’ En dan zouden ze je op deze passage wijzen. Dat doen ze vaak. En ze zeggen: ‘Zie je, het stuk hout van Juda is de Bijbel.’

Nou, hoe we een stuk hout als een boek zouden moeten opvatten, is al meteen een hindernis die we zouden moeten nemen. Waarom zouden we deze twee stukken hout als twee boeken opvatten? Een stuk hout is immers geen boek, en nergens in de passage wordt uitgelegd dat de stukken hout boeken voorstellen. En als ze dan toch boeken voorstelden, waarom zouden dat dan de Bijbel en het Boek van Mormon zijn?

Zij vatten Efraïm op als de heidenen. Ze zeggen dat de Bijbel voor de Joden is geschreven, voor Juda, en het Boek van Mormon voor de heidenen, voor Efraïm. Maar dat is natuurlijk een volkomen verkeerde opvatting van wie Efraïm is. Efraïm was een van de stammen van Israël. Efraïm stelt de heidenen niet voor. Dus daarmee laten ze eenvoudig zien dat ze de Schrift helemaal niet kennen.

Maar zelfs als we zouden kunnen zeggen dat hier een boek voor de Joden en een boek voor de heidenen wordt uitgebeeld, dan zou het nog steeds meer voor de hand liggen om dit op te vatten als het Oude en het Nieuwe Testament dan als de Bijbel en het Boek van Mormon. Maar geen van die vooronderstellingen klopt. De passage legt zichzelf uit. Het gaat op geen enkele manier over boeken. Het gaat over de volken. Het gaat erover dat de twee, die zo lang twee volken zijn geweest, weer één volk worden.

27

Israël en Juda verenigd onder één Koning

Het staat daar gewoon in vers 21:

> En spreek tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik ga de Israëlieten nemen uit de heidenvolken waarheen zij gegaan zijn. Ik zal hen van rondom bijeenbrengen en hen naar hun land brengen. Ik zal hen tot één volk maken in het land, op de bergen van Israël. Zij zullen allen één Koning als koning hebben. Zij zullen niet langer als twee volken zijn, en niet langer nog in twee koninkrijken verdeeld zijn.
>
> EZECHIËL 37:21-22

Dat is anders dan hoe het in de geschiedenis honderden jaren lang was geweest, toen ze twee koningen hadden. Ze hadden een koning in Samaria en een koning in Jeruzalem. Nu zouden de twee volken onder één koning tot één worden samengevoegd. Het klinkt alsof het gaat over de terugkeer van de Joden naar hun land na de Babylonische ballingschap. Het klinkt alsof het gaat over de tijd dat Kores hen vrijliet om weer in hun land bijeengebracht te worden. Daarom zouden we aanvankelijk geneigd zijn om te denken dat dit toen zijn vervulling heeft gekregen, ware het niet dat er twee problemen zijn.

Het ene probleem is natuurlijk dat het noordelijke koninkrijk nooit naar het land is teruggekeerd. Het tweede is dat ze geen koning hadden toen ze uit de Babylonische ballingschap terugkeerden. Ze hadden niet één koning over hen allemaal. Ze hadden

geen koning. Ze mochten geen koning hebben totdat de Romeinen Herodes over hen aanstelden. De Joden hebben sinds de tijd van de Babylonische ballingschap nooit een koning gehad die als koning over hen werd erkend. Dit heeft dus nooit een natuurlijke vervulling gehad.

28

De uitleg als toekomstig duizendjarig rijk

Dan blijft de vraag over: moeten we uitzien naar een natuurlijke vervulling in de toekomst, of heeft dit een geestelijke vervulling? Degenen die uitzien naar een natuurlijke vervulling in de toekomst, zien dit gewoonlijk als een beeld van de komende duizendjarige regering van Christus. Jezus zal terugkomen. Natuurlijk is David in de profetie Jezus. Daar zouden we het allemaal over eens zijn. In de verzen 24 en 25 staat:

> En Mijn Knecht David zal Koning over hen zijn.
>
> EZECHIËL 37:24

Dat is duidelijk een verwijzing naar de Messias.

Je hebt al gezien dat zowel Jesaja als Jeremia, en volgens mij ook Hosea, naar koning David verwezen. Dit zijn allemaal messiaanse passages. David is een type van Jezus, omdat Jezus de belichaming is van Davids huis of Davids dynastie. David verwijst hier dus eenvoudigweg naar de Messias, en we weten dat dit in Jezus vervuld wordt. Maar wanneer? Bij Zijn wederkomst of bij Zijn eerste komst? Dat is de vraag.

Als het bij Zijn wederkomst is, dan gelooft men dat Jezus bij Zijn komst een duizendjarige heerschappij op aarde zal vestigen. Het noordelijke en het zuidelijke koninkrijk zullen dan politiek verenigd worden tot één volk onder Jezus in Israël. De wereld zal in wezen door Jezus vanuit Israël worden bestuurd. De Joden zullen daarbij het voornaamste volk van de wereld zijn, wanneer ze daar weer tot één volk bijeengebracht zijn.

Er zijn enkele dingen in deze passage die dit tot een aantrekkelijke interpretatie maken. Om te beginnen lijkt die alles tot ongeveer vers 24 vrij goed te verklaren, als we het gewoon opvatten als iets in de natuurlijke werkelijkheid dat in de toekomst nog moet gebeuren. Het is in het verleden niet gebeurd. Het is in het verleden niet lichamelijk of in de natuurlijke werkelijkheid gebeurd. Als het dus ooit in de natuurlijke werkelijkheid gaat gebeuren, zal dat in de toekomst moeten zijn.

De wederkomst van Christus wordt als het tijdstip voorgesteld, omdat David, Jezus, hier zou moeten zijn om over hen te regeren, naar het lijkt, in de natuurlijke werkelijkheid. Daarom zou het bij Zijn wederkomst moeten zijn. Daarom zien we het als de duizendjarige heerschappij van Christus, zoals sommigen doen.

29

Bezwaren tegen een toekomstige vervulling

Er zijn echter een paar problemen mee. Een van de problemen is dat de eschatologie van het Nieuwe Testament geen ruimte laat voor een toekomstig duizendjarig rijk bij de komst van Christus, tenminste zoals ik die begrijp. Ik zie nergens in het Nieuwe Testament dat zoiets wordt onderwezen. Natuurlijk zou je in het Nieuwe Testament alleen op Openbaring 20 kunnen wijzen. Dat is de enige plaats in het Nieuwe Testament die zich ook maar enigszins zou lenen voor zo'n leer over een duizendjarig rijk. Ik geloof dat je die verkeerd moet begrijpen om daarin een toekomstig duizendjarig rijk te zien. Die moet juist begrepen worden, net als al het andere in het boek Openbaring.

Daar zit dus een beetje een probleem. Om te beginnen vertelt Petrus ons in 2 Petrus 3 dat Jezus, wanneer Hij terugkomt, de wereld zal vernietigen:

> De elementen zullen door intense hitte smelten, de wereld zal vergaan en er zullen een nieuwe hemel en een nieuwe aarde komen.
>
> 2 PETRUS 3

Dat stemt niet overeen met de toekomstvisie waarin er een duizendjarig rijk komt.

Bovendien lijkt dit om verschillende redenen niet over een duizendjarig rijk bij Jezus' wederkomst te kunnen gaan. Een daarvan is dat het woord ‘eeuwig’ steeds terugkomt. Aan het einde van vers 25 staat:

> Zij zullen wonen in het land dat Ik aan Mijn knecht, aan Jakob, gegeven heb, waarin uw vaderen gewoond hebben. Zij zullen daarin wonen, zij met hun kinderen en hun kleinkinderen, tot in eeuwigheid, en Mijn Knecht David zal tot in eeuwigheid hun Vorst zijn. Ik zal met hen een verbond van vrede sluiten. Het zal een eeuwig verbond met hen zijn, Ik zal hun een plaats geven en hen talrijk maken, en Ik zal Mijn heiligdom in hun midden zetten tot in eeuwigheid. Mijn tabernakel zal bij hen zijn, Ik zal een God voor hen zijn en zíj zullen een volk voor Mij zijn. Dan zullen de heidenvolken weten dat Ik de HEERE ben, Die Israël heiligt, wanneer Mijn heiligdom voor eeuwig in hun midden zal zijn.
>
> EZECHIËL 37:25-28

Geen duizend jaar, maar eeuwig. Ook aan het einde van vers 26:

Ik zal Mijn heiligdom voor altijd midden onder hen plaatsen.

En dan staat er aan het einde van vers 28:

Mijn heiligdom zal voor altijd midden onder hen zijn.

Dit gaat over een eeuwige ordening. Het gaat niet over een ordening voor duizend jaar. Daarom lijkt het niet te passen bij een toekomstig duizendjarig rijk. Een andere mogelijkheid die geopperd zou kunnen worden, is dat het misschien op de nieuwe aarde is, omdat de nieuwe aarde eeuwig is. Misschien betekent het dat dit, wanneer

Jezus terugkomt, de omstandigheden zullen zijn die voor eeuwig op de nieuwe aarde gevestigd worden. Een van de moeilijkheden bij die interpretatie is dat ons in het boek Openbaring wordt verteld:

> Ik zag geen tempel in haar, want de Heere, de almachtige God, is haar tempel, en het Lam.
>
> OPENBARING 21:22

Toch wordt ons hier in vers 26 tot en met 28 herhaaldelijk verteld dat God daar voor eeuwig Zijn tempel en Zijn heiligdom zal hebben.

Natuurlijk zouden we dit kunnen opvatten als een geestelijke tempel, de gemeente, want in Openbaring hoofdstuk 21, vers 22 staat:

Er zal daar in het nieuwe Jeruzalem, op de nieuwe aarde, geen tempel zijn.

Het kan dus geen letterlijke tempel op de nieuwe aarde zijn, want daar is er geen.

Wat blijft er dan over? We kunnen geen letterlijke historische vervulling hebben, omdat het niet overeenkomt met de feiten van enige historische vervulling. Het lijkt geen toekomstige vervulling in een toekomstig duizendjarig rijk te zijn. Het lijkt daar niet op te wijzen, en het past ook niet noodzakelijkerwijs letterlijk in een beeld van de nieuwe aarde. We zouden het wel geestelijk op de nieuwe aarde kunnen toepassen, als we uitgaan van een geestelijk heiligdom. Maar als we het heiligdom geestelijk gaan opvatten, wat misschien terecht is, dan moeten we misschien ook andere delen van de passage geestelijk opvatten. Misschien moet de hele passage in een geestelijk licht worden begrepen.

30

De hereniging in Christus en Zijn gemeente

Als dat zo is, dan is er goede reden om het te zien als een verwijzing naar het tijdperk van de gemeente waarin we nu leven, en om te zeggen dat de vervulling ervan al gaande is. In zekere zin werd het vervuld bij Jezus' kruis en opstanding, toen Hij op de troon werd geplaatst, zoals Hij nu is, aan de rechterhand van God de Vader, over Zijn

Koninkrijk, waarover Hij nu regeert. Joden uit alle twaalf stammen zijn tot die ene Koning David gekomen. De Joden die vroeger verdeeld waren in twee koninkrijken, het noordelijke en het zuidelijke, zijn nu in feite in het lichaam van Christus verenigd tot één lichaam.

Niet alleen dat, een nog grotere verdeeldheid onder de mensen is in Christus opgeheven, want ook tussen de Joden en de heidenen bestaat nu geen scheiding meer. De twee stukken hout van de Joden en de heidenen waren sterker van elkaar gescheiden dan de twee stukken hout van Efraïm en Juda. Maar in het nieuwe verbond is alle vijandschap weggenomen.

Als je vooral naar vers 26 kijkt, staat er:

> Zij zullen wonen in het land dat Ik aan Mijn knecht, aan Jakob, gegeven heb, waarin uw vaderen gewoond hebben. Zij zullen daarin wonen, zij met hun kinderen en hun kleinkinderen, tot in eeuwigheid, en Mijn Knecht David zal tot in eeuwigheid hun Vorst zijn. Ik zal met hen een verbond van vrede sluiten. Het zal een eeuwig verbond met hen zijn, Ik zal hun een plaats geven en hen talrijk maken, en Ik zal Mijn heiligdom in hun midden zetten tot in eeuwigheid. Mijn tabernakel zal bij hen zijn, Ik zal een God voor hen zijn en zíj zullen een volk voor Mij zijn. Dan zullen de heidenvolken weten dat Ik de HEERE ben, Die Israël heiligt, wanneer Mijn heiligdom voor eeuwig in hun midden zal zijn.
>
> EZECHIËL 37:25-28

31

David als goede Herder en het vredesverbond

Deze uitdrukking, ‘een verbond van vrede’, komen we ook elders bij de profeten tegen, altijd in messiaanse passages die over het tijdperk van de gemeente spreken. Een daarvan staat eerder in hetzelfde boek, in Ezechiël 34, een hoofdstuk dat we een andere keer zullen behandelen. Begin bij vers 23. Daar staat:

> Ik zal over hen één Herder doen opstaan en Die zal ze weiden: Mijn Knecht David. Híj zal ze weiden en Híj zal een Herder voor ze zijn.
>
> EZECHIËL 34:23

Dat is Jezus, en bij Zijn eerste komst verklaarde Hij dat Hij dat was. Hij zei:

> Ik ben de goede Herder; de goede Herder geeft Zijn leven voor de schapen.
>
> JOHANNES 10:11

Hij verklaarde in Johannes hoofdstuk 10 dat Hij bij Zijn komst deze profetie vervulde.

Met ‘Mijn Knecht David’ in Ezechiël 34:23 wordt duidelijk Jezus de Messias bedoeld.

> En Ik, de HEERE, zal een God voor ze zijn, en Mijn Knecht David zal Vorst zijn in hun midden. Ík, de HEERE, heb gesproken. Ik zal een verbond van vrede met ze sluiten en de wilde dieren uit het land wegdoen. Ze zullen onbezorgd wonen in de woestijn en slapen in de wouden.
>
> EZECHIËL 34:24-25

Als je dan verder kijkt naar vers 28:

> Ze zullen niet meer tot een prooi zijn voor de heidenvolken, en de wilde dieren van de aarde zullen ze niet meer verslinden, maar ze zullen onbezorgd wonen en niemand zal ze schrik aanjagen.
>
> EZECHIËL 34:28

Merk op dat deze twee passages, Ezechiël 37, dat we hebben gelezen, en deze passage in Ezechiël 34, enkele overeenkomsten hebben. In beide wordt verwezen naar David die over hen regeert. Daaraan zie je dat deze twee hoofdstukken over hetzelfde spreken. In beide passages wordt verwezen naar een verbond van vrede dat wordt gesloten. Dat lijkt erop te wijzen dat de twee passages over dezelfde periode gaan.

In de passage in Ezechiël 34 krijgen we echter de aanvullende informatie dat dit de tijd is waarin God Zijn Herder heeft gezonden, de goede Herder van de schapen, Die Zijn volk voedt. Jezus heeft duidelijk aangegeven dat Hij dat Zelf is en dat dit bij Zijn eerste komst is vervuld.

32

Schapen en wilde dieren als beeld van volken

Wat is dit verbond van vrede dan? In Ezechiël 34, waar we zojuist naar hebben gekeken, is het hele hoofdstuk een gelijkenis over herders en schapen. Israël zijn de schapen, en de leiders van Israël zijn de herders. De passage begint met een veroordeling van de slechte leiders, die de slechte herders zijn. Kijk bijvoorbeeld naar vers 2, waar midden in dat vers staat:

> Mensenkind, profeteer tegen de herders van Israël, profeteer, en zeg tegen hen, tegen die herders: Zo zegt de Heere HEERE: Wee de herders van Israël die zichzelf weiden! Moeten de herders niet de schapen weiden?
>
> EZECHIËL 34:2

Hij spreekt er vervolgens over hoe ze niet voor de schapen hebben gezorgd. De leiders zijn het verkeerde soort leiders geweest. Dan belooft Hij dat Hij een goede Herder zal zenden, en dat is Jezus natuurlijk, en dat was Hij bij Zijn komst. In de gelijkenis van de herders en de schapen zijn er ook wilde dieren. De wilde dieren zijn natuurlijk de vijanden van de schapen. Wie zijn de wilde dieren in deze gelijkenis?

Zoals ik het begrijp, zijn de wilde dieren de heidenen. Daar lijkt op te worden gezinspeeld in vers 28, waar Hij zegt:

En ze zullen niet langer ten prooi vallen aan de andere volken.

Het Engelse woord dat hier met ‘andere volken’ is weergegeven, is ‘heathen’, dat wil zeggen: heidenen.

Als we dit als poëtisch parallellisme opvatten, worden de heidenen dus gelijkgesteld aan de dieren van het land. Dat zou overeenkomen met andere profetische beelden. Bijvoorbeeld Daniël hoofdstuk 7, waar vier opeenvolgende heidense koninkrijken

worden vergeleken met een leeuw, een beer, een luipaard en nog een ander woest dier. Vier vleesetende wilde dieren worden gebruikt als symbolen van heidense volken. Israël wordt daarentegen met schapen vergeleken.

De dieren die in Daniël 7 de heidense volken voorstellen, zijn dieren die van oudsher vijanden van schapen zijn, net zoals de heidenen van oudsher vijanden van de Joden zijn. En wat Ezechiël 34 lijkt te zeggen, is dat God, wanneer Hij David zendt, een verbond van vrede zal sluiten. Vrede tussen wie? Is dit politieke vrede, of is dit vrede onder mensen? Toen Jezus werd geboren, zeiden de engelen:

> Eer zij aan God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in mensen een welbehagen.
>
> LUKAS 2:14

Zo zou vertaald moeten worden wat de engelen bij Jezus' geboorte zeiden:

Eer aan God in de hemel, en vrede op aarde onder mensen van goede wil.

[Vertalersnoot: de spreker verdedigt hier een andere weergave van Lukas 2:14 dan de hierboven aangehaalde HSV. Zijn uitleg sluit aan bij 'onder mensen van goede wil'.]

En zo bracht Jezus dus vrede onder mensen van goede wil.

We weten natuurlijk ook dat het Evangelie en de brieven ons vertellen dat we vrede met God hebben, maar daar ligt hier niet de nadruk op. De nadruk ligt erop dat de schapen niet langer bang hoeven te zijn voor de wilde dieren. Ze zullen vrede ervaren. En het lijkt sterk op de beelden van Jesaja, van de wolf en het lam die samen neerliggen en de beer die stro eet zoals het rund, enzovoort. Die vijanden van de schapen van oudsher, de heidenen, zouden nu onderworpen worden en in een vreedzame verhouding leven met Gods schapen, met de Joden.

En ik geloof dat zowel Ezechiël 34 als 37 het idee overbrengen van een algemeen verbond dat mensen van alle categorieën in een vreedzame hereniging zal samenbrengen onder Christus, onder één Herder, onder één Koning, David. Dat dit ook leden van de noordelijke en zuidelijke koninkrijken van Israël zou omvatten, is een deel van de boodschap. Het andere deel van de boodschap, dat in hoofdstuk 37 niet

zo duidelijk wordt uitgesproken, is dat ook heidenen, en allerlei andere mensen, hoewel ze vroeger vijandig waren, een verbond met Christus aangaan. Dat is een verbond waardoor ze in vrede leven met andere christenen, met anderen die onder hetzelfde gezag staan.

Het korte slot klinkt in de transcripties als ‘under them’ (onder hen). De verwijzing is niet geheel duidelijk. De voorafgaande uitleg gaat over mensen uit alle groepen die onder Christus, één Herder en één Koning, in vrede worden samengebracht.

33

Efeze 2: één volk en één tempel in Christus

Ter ondersteuning van deze uitleg wil ik je aandacht vestigen op Efeze hoofdstuk 2. Voordat ik ooit met deze persoon sprak, gebruikte ik Efeze 2 al als een parallelverwijzing bij Ezechiël 37. Maar later sprak ik met een andere leraar, die me vertelde dat hij geloofde dat Efeze 2 bedoeld is als Paulus’ commentaar op Ezechiël 37. Voordat ik met die persoon sprak, zou ik niet zo ver zijn gegaan. Maar nadat ik dat had gehoord, zag ik dat het inderdaad waar is dat veel dingen in Efeze 2, in het laatste deel van dat hoofdstuk, lijken overeen te komen met Ezechiël 37. Ik wil ze je graag aanwijzen.

We beginnen bij vers 11. Efeze 2:11 zegt:

> Bedenk daarom dat u die voorheen heidenen was in het vlees en die onbesnedenen genoemd werd door hen die genoemd worden besnijdenis in het vlees, die met de hand gebeurt, dat u in die tijd zonder Christus was, vervreemd van het burgerschap van Israël en vreemdelingen wat betreft de verbonden van de belofte. U had geen hoop en was zonder God in de wereld. Maar nu, in Christus Jezus, bent u, die voorheen veraf was, door het bloed van Christus dichtbij gekomen.
>
> EFEZE 2:11-13

‘Nabij’ betekent hier niet nabij God, hoewel dat ook waar is. Hij heeft het over ons, die vreemdelingen waren ten opzichte van wie? Geen vreemdelingen ten opzichte van God, hoewel we dat wel waren. Dat is niet zijn punt. Wij waren vreemdelingen ten opzichte van het burgerschap van Israël. Wij waren heidenen in het vlees, die onbesnedenen werden genoemd. De Joden keken op ons neer als onbesnedenen. Wij waren vervreemd van de Joden. Maar nu worden wij, die eens van hen gescheiden waren, dicht bij hen gebracht. Dat wil zeggen: de gelovige heidenen en de gelovige Joden worden in Christus dicht bij elkaar gebracht.

En er staat:

Want Hij is onze vrede.

Nogmaals, hij heeft het niet over onze vrede met God, hoewel daar op andere plaatsen in de Schrift wel over gesproken wordt. Hij heeft het over onze vrede waar eens vijandschap bestond tussen Jood en heiden. Bedenk dat Ezechiël 37 het verbond van vrede noemt. Het verbond wordt in vers 12 genoemd. Wij waren vreemdelingen ten opzichte van de verbonden van de belofte, en dan wordt hier vrede genoemd.

Hij is onze vrede.

Het verbond van vrede.

> Want Hij is onze vrede, Die beiden één gemaakt heeft. En door de tussenmuur, die scheiding maakte, af te breken,
>
> EFEZE 2:14

Dat betekent dat de Joodse gelovigen en de gelovigen uit de heidenen nu één zijn.

Dat wordt uitgebeeld door deze stukken hout tot één samen te voegen.

> heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees tenietgedaan, namelijk de wet van de geboden, die uit bepalingen bestond, opdat Hij die twee in Zichzelf tot één nieuwe mens zou scheppen en zo vrede zou maken,
>
> EFEZE 2:15

In Ezechiël zijn het twee stukken hout die één stuk hout worden, maar hier verschuift hij het beeld een beetje. Het zijn twee mensen, de Joodse gelovigen en de gelovigen uit de heidenen, samengevoegd tot één nieuwe mens, het lichaam van Christus.

> en opdat Hij die beiden in één lichaam met God zou verzoenen door het kruis, waaraan Hij de vijandschap gedood heeft.
>
> EFEZE 2:16

En die twee stukken hout zouden je eraan kunnen herinneren dat het kruis van twee stukken hout gemaakt was, maar misschien lezen we er dan te veel in.

> En bij Zijn komst heeft Hij door het Evangelie vrede verkondigd aan u die veraf was, en aan hen die dichtbij waren.
>
> EFEZE 2:17

Opnieuw het verbond van vrede dat in Ezechiël genoemd wordt.

Voor jullie die ver weg waren.

De heidenen.

En voor degenen die dichtbij waren.

De Joden.

> Want door Hem hebben wij beiden door één Geest de toegang tot de Vader. Zo bent u dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers van de heiligen en huisgenoten van God, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus Zelf de hoeksteen is, en op Wie het hele gebouw, goed samengevoegd, verrijst tot een heilige tempel in de Heere;
>
> EFEZE 2:18-21

Bedenk dat Ezechiël 37 ermee eindigt dat God als gevolg van dit verbond van vrede Zijn tempel in hun midden zal plaatsen. Zijn tempel zal voor altijd in hun midden zijn. Hier is die. Het is de tempel, het lichaam van Christus. Wij die deze vrede hebben gevonden, die in Christus hierin zijn gekomen...

Helaas zijn de laatste minuten van deze lezing niet opgenomen.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- 2 Koningen 13:17
- Handelingen 21:11
- Ezechiël 4:1-3
- Ezechiël 4:4-8
- Numeri 14:34
- Ezechiël 4:9
- Ezechiël 4:10-12
- Ezechiël 4:13-17
- Ezechiël 4:15
- Handelingen 10:13
- Handelingen 10:14

- Handelingen 10:15
- Ezechiël 5:1-4
- Ezechiël 5:5-6
- Ezechiël 5:12
- Ezechiël 5:16-17
- Ezechiël 12:1-6
- Ezechiël 12:8-10
- Ezechiël 12:11-12
- Ezechiël 12:13
- Ezechiël 12:14-16
- Ezechiël 12:17-19
- Ezechiël 12:20
- Ezechiël 12:21-22
- Ezechiël 12:23
- Ezechiël 12:24
- Ezechiël 12:25
- Ezechiël 12:26-28
- Ezechiël 24:15-27
- Ezechiël 37:15-17
- Ezechiël 37:18-28
- Ezechiël 37:21-22
- Ezechiël 37:24
- 2 Petrus 3
- Ezechiël 37:25-28
- Openbaring 21:22
- Ezechiël 34:23
- Johannes 10:11
- Ezechiël 34:24-25
- Ezechiël 34:28
- Ezechiël 34:2
- Lukas 2:14
- Efeze 2:11-13
- Efeze 2:14
- Efeze 2:15

- Efeze 2:16
- Efeze 2:17
- Efeze 2:18-21

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.